

ಪ್ರಸಾರಣೆ

ಆಗಸ್ಟ್ 2003

ತಿಳಿನಗೆಯ ಕಾರಂಜಿ

ಪ್ರಕಾಶ್

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವೈದ್ಯ

ಶಿವು

ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ

ಭಕ್ತ

ಜಯಾ ಯಾಜಿ ಶಿರಾಲಿ

ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಮಾಲಾ

ಕಂ.ಭಂ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ

ಶಿವು

ವೈ. ನಾರಾಯಣ ಶರ್ಮ

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 5.00

With Best Compliments from:

No. 2, 3rd Cross, Kalasipalyam,
New Extention
Bangalore - 560 002.

Grams : Equipments : Tel : 2222301
Fax : 080-2224497

Distributors For : ASPEE Sprayers and
Dusters for Agriculture
And Horticulture.

CONSIGNMENT : M/S DSM
ENGINEERING
AGENTS FOR PLASTICS (INDIA)
PVT. LTD.

Thermoplastic Ployster
Granules (CENKITE)
Polyamide Granules
(CENKALON)

ಗೌರವ ಸಲಹೆಗಾರರು:	ಚಂದಾ ವಿವರ:
ಶ್ರೀ ಆ.ರಾ.ಸೇ.	ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 5.00
ಶ್ರೀ ಶೇಷಗಿರಿ	ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. 60
ಸಂಪಾದಕ:	ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಚಂದಾ ರೂ. 500
ಶಿವಕುಮಾರ್	
ಉಪ ಸಂಪಾದಕ:	
ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ	
ವಿಳಾಸ: ಕೊರವಂಜಿ ಅಪರಂಜಿ ಟ್ರಸ್ಟ್, 36, 6ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 003 (ಕೆಲಸದ ವೇಳೆ: ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8 ರಿಂದ 10 ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ)	

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಸಂಪುಟ 20	ಆಗಸ್ಟ್ - 2003	ಸಂಚಿಕೆ - 11
ಅಪರಂಜಿ ಕಿಡಿ	ಪ್ರಕಾಶ್	2
ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯ	ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವೈದ್ಯ	4
ವಿಚಿತ್ರ ಪದಗಳು	ಶಿವು	13
ಮರೀಚಿಕೆಗಾಗಿ....	ಶ್ಯಾಮಲ ರವಿಶಂಕರ್	16
ನಾವಿದ್ದದ್ದು	ಭಕ್ತ	20
ಸಂದರ್ಶನ	ಜಯಾ ಯಾಜಿ ಶಿರಾಲಿ	24
ಬೆಂಗಳೂರ ಚಳಿ...	ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ	27
ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯ...	ಮಾಲಾ	32
ಬೇಟೆ	ಕಂ.ಭಂ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ	35
ಸಾಮ್ಯವಾದ ಅಂದ್ರೆ...	ವೈ.ಎನ್. ಗುಂಡೂರಾವ್	37
ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗೆ...	ವೈ. ನಾರಾಯಣ ಶರ್ಮ	40

○ ಪ್ರಕಾಶ್

ಗ್ರಾಮೀಣ ಕೃಪಾಂಕ; ನೌಕರರ ವಜಾಕ್ಕೆ ಸುತ್ತೋಲೆ
- ಸುದ್ದಿ

ಇದು ಕಿಲೋ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಲಿದೆ!!

★★★

ತಿರುಪತಿ ಲಾಡು ಪ್ರಸಾದ ಬೇರೆಡೆ ಮಾರಾಟ ರದ್ದು
- ಸುದ್ದಿ

ಕಾಪೀರೈಟ್ ದೇವರು?!

★★★

ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯಿಂದ ನೆಮ್ಮದಿ ಸಾಧ್ಯ
- ಪತ್ರಿಕೆ

ಯಾರಿಗೆ?!

★★★

ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಪೂರಿ ತಿನ್ನಿಸಿ ಕೈದಿ ಪರಾರಿ
- ಸುದ್ದಿ

ಚಿಳ್ಳೆ ಹಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ ಪಾಪ!!

★★★

ವಾಜಪೇಯಿ ಹಾಗೂ ಅದ್ವಾನಿ ನಡುವೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಇಲ್ಲ
- ಮಹಾಜನ್

ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದೆ, ಭಿನ್ನ ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ??

★★★

ಜಯದೇವ ಆಸ್ತತ್ರಿಗೇ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದ ಹೃದಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ!

ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಅಂದರೆ ಹೀಗಿರಬೇಕು!

★ ★ ★

ನನ್ನ ಪಾತ್ರ ಮುಕ್ತಾಯ

- ಕಂಚಿ ಶ್ರೀ

ದೇವರೇ ಗತಿ!!

★ ★ ★

ಯಾವುದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆ ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧ

- ಸೋನಿಯಾ

ಎದುರಿಸಲು ಅನ್ನುಕ್ಕೆ ಇದೇನು ಯುದ್ಧವೇ??

★ ★ ★

ಮೇಲು

ಮೀರಾಳಿಗೆ

ಕೃಷ್ಣನೊಬ್ಬನೇ

ಮೇಲು

ಉಳಿದವರು ಫಿಮೇಲು

ಅಕ್ಕನಿಗೆ

ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನೊಬ್ಬನೇ

ಮೇಲು

ಉಳಿದವರು ಫಿಮೇಲು

ಅಲಮೇಲುಗೆ

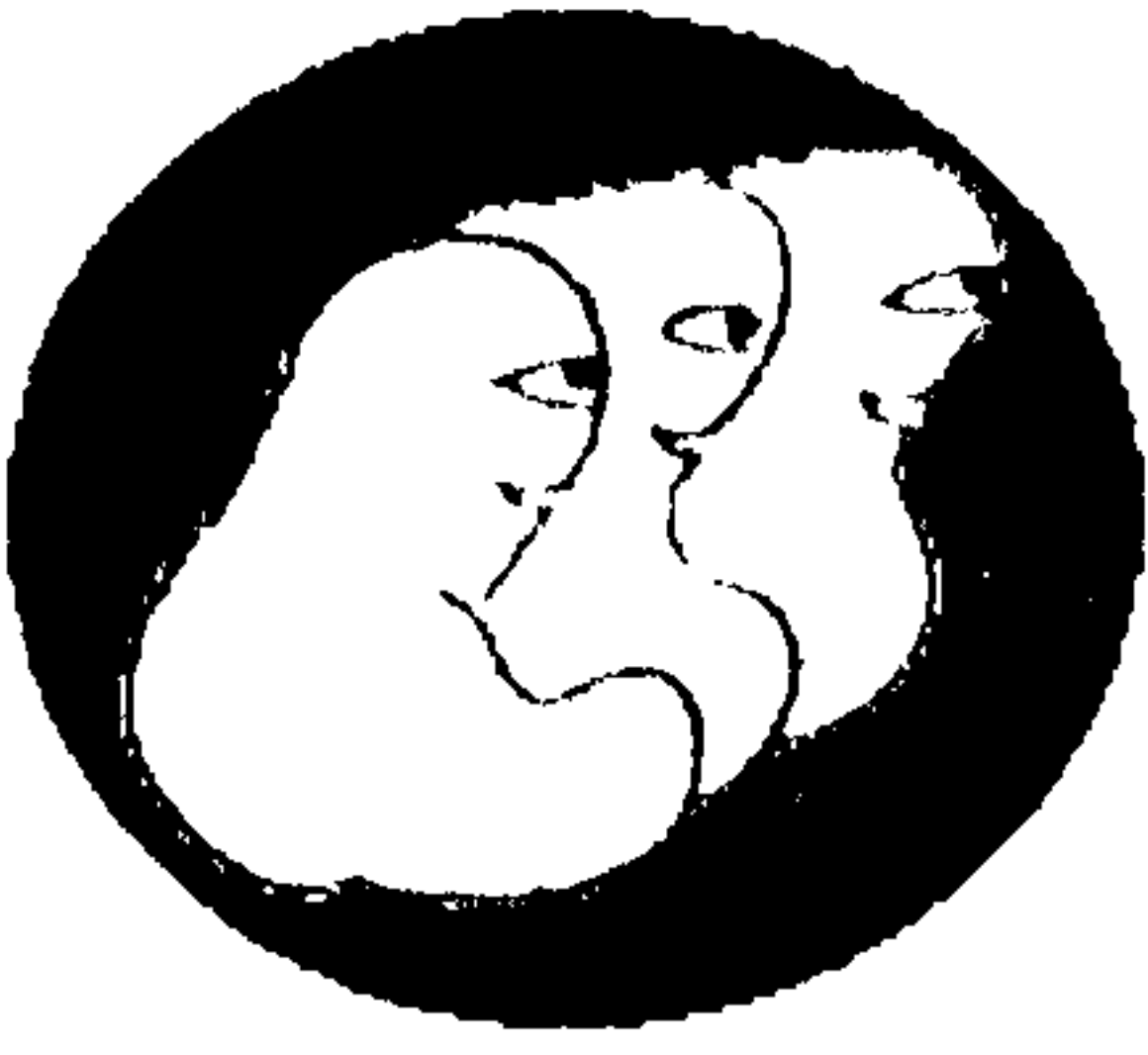
ಮದುವೆ

ಯಾದ ಮೇಲೂ

ಇ - ಮೇಲು

ಒಂದೇ ಮೇಲು

- ಎನ್ ಪ್ರಕಾಶ

ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಹಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ

- ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವೈದ್ಯ

ಹಾಸ್ಯ ಪ್ರಧಾನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಹಾಸ್ಯ, ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಲಾತ್ಮಕತೆಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರಬಾರದು. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಿ ಗೊರೂರರ “ನಮ್ಮ ಊರಿನ ರಸಿಕರು” ಕೃತಿಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿಯಿಂದ “ಶಾಲಸಾಬಿ”ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಭಾಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಯ್ದುಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಚಿತ್ರಣ ಒಂದು ಯಕ್ಷಗಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಆದರೆ ಬಯಲಾಟದ ಪಾತ್ರಧಾರಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ “ಶಾಲಸಾಬಿ” ಓದುಗರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕೂತುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಸಾಬಿಯ ಕೆಂಪುಶಾಲು, ಬಿಳಿಯ ಗಡ್ಡ, ಕೈಕೋಲು, ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಶೈಲಿಯ ಕನ್ನಡ ಮಾತು, ಪಾಳೆಯಗಾರ ಸ್ವಭಾವ; ರಥೋತ್ಸವ ಹೋಳಿ ಹಬ್ಬ ಮುಂತಾದ ಈ ಊರಿನ ಹಿಂದೂ ಹಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದು. ಇಂತಹ ಗುಣಗಳೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾಗಿ “ನಮ್ಮ ಊರಿನ”ಲ್ಲಿ ಶಾಲಸಾಬಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ “ಅತಳ ವಿತಳ ರಸಾತಳ ಪಾತಾಳದಿ ಭವ್ಯವೆತ್ತಾರು ದೇಶ” ಗಳ ಚಿತ್ರ ವಿಚಿತ್ರ ವೇಷದ ದೊರೆ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ; “ಬಂಧಾಳೋ ಚಂದ್ರಮತಿ ಬಂಧಾಳೋ” ಎಂದು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಬರುವ ಚಂದ್ರಮತಿ; ಆಟವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಇನ್ನೇನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೆಲ್ಲಾ ಏಳುವದರಲ್ಲಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು, ವಿಷ್ಣುವು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ‘ನಾನು ವಿಷ್ಣು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದ್ಗೆಗೆ ಇದ್ದೊಂಡು ನಾನು ಆಡೋದ್ಡ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು’ ಎಂದು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುವುದು, ಇಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಸೇರಿ “ನಮ್ಮ ಊರಿನ ರಸಿಕರು” ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಮರವಾಗಿಸಿವೆ.

ನಾನು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಗೊರೂರರ “ನಮ್ಮ ಊರಿನ ರಸಿಕರು” ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡದ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಹಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಮುನ್ನುಡಿ ಬರೆಯುತ್ತಾ, ದಿ. ಡಿ.ವಿ.ಜಿ.ಯವರು “ಉತ್ತಮ ಹಾಸ್ಯವು ಆನಂದದ ಒಂದು ಸ್ವರೂಪ; ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಾಗಿಲು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಗೊರೂರರ “ನಮ್ಮ ಊರಿನ ರಸಿಕರು” ಕೃತಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಉದಾಹರಣೆ ಬೇಕೆ?

ಶಾಲಸಾಬಿ

- ಗೊರೂರು ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಐಯ್ಯಂಗಾರ್

ಒಂದು ದಿನ ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಯಕ್ಷಗಾನ ಸಭೆಯವರು ಒಂದು ಆಟವನ್ನು ಆಡುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರು. ಆಟ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಕತೆ. ಆಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಾಲಾ ಸಾಬಿಯೇ ಮುಖಂಡ. 'ಸಾಬನಿಗೂ ಭಾಗವತರ ಆಟಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ?' ಎನ್ನಬೇಡಿ. ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಸಾಬಿಯು ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಿಗೂ ಮುಖಂಡ. ರಥೋತ್ಸವದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಇತರ ಉತ್ಸವಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಶಾಲಾಸಾಬಿಯು ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಳಿಯೇ ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ. ದೇವರ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಾಹನ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ, ರಥವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ವಿಧವಿಧವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ದೇವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹೂವು ಹಾರಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಅಡ್ಡೆಕಾರರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಉತ್ಸವಗಳನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊರಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯ ಭಾಗವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. "ಇದು ವಿಗ್ರಹಾರಾಧನೆ, ತಾನು ಮುಸಲ್ಮಾನ ವಿಗ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ತನಗೆ ಆಗದು" ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಉತ್ಸವದ ಮುಂದೆಯೂ ಕೆಂಪು ಶಾಲನ್ನು ಹೊದೆದುಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಸಾಬಿಯು ತಿರುಗುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಲು ಯಾರಿಗೂ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಊರ ಪಟೇಲರು ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೋಗಿ ಕರೆದರೂ ಬಾರದ ಅಡ್ಡೆಕಾರ ಗೌಡಗಳು ದೂರದಲ್ಲಿ ಸಾಬಿಯ ಶಾಲನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಬಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಭಯವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆಳು ಆರಡಿ ಎತ್ತರ, ವಿಶಾಲವಾದ ಎದೆ, ಶಕ್ತಿಯುಕ್ತವಾದ ಮಾಂಸಖಂಡಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೈಕಾಲು, ಪಶುಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸತಕ್ಕ ಕ್ರಾಂತಿಯುಕ್ತವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಅಗಲವಾದ ಹಣೆ, ಹುರಿಮಾಡಿದ ಮೀಸೆ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನೆರೆತ ಕೂದಲು ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಗಡ್ಡ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಹುಡುಗರು ಹೆದರುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡವರು ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಊರು ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಅವನೇ ಒಬ್ಬ ಪಾಳೆಯಗಾರ. ಯಾರಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಕಲಹ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ ಕಲಹವೇನು, ದಾಯಾದಿಗಳ ಜಗಳವೇನು, ಎಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಪೇಟೆಯ ಒಂದು ವ್ಯಾಜ್ಯವನ್ನೂ, ಅವನು ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ದೂರೂ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬರಬೇಕು. ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನ್ಯಾಯ

ತೀರ್ಮಾನವಾಗಬೇಕು. ಈಗೀಗ ಜನರು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಮೀರುವ ಧೈರ್ಯ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಸಾಬಿಯು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಎರಡು ಪಕ್ಷದವರಿಗೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗುವಂತೆ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತತೆಗೂ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೂ ಸಾಬಿಯ ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಭಾವನವರು ಕೋರ್ಟು ಕಛೇರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಂಡವರು. ಅವರಿಗೆ ಶಾಲಾಸಾಬಿಯ ನ್ಯಾಯ, ಅವನ ಪಂಚಾಯ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಅವರು “ಸಾಬಿಯ ನ್ಯಾಯವೆಲ್ಲಾ ಬರೀ ಬುರುಡೆಯ ನ್ಯಾಯ, ಅವನಿಗೇನು ಗೊತ್ತಿದೆ?” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಲ ಅವರೂ ತಮ್ಮ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿತು. ಪೇಟೆಯ ತಿಮ್ಮನಿಗೂ ಹನುಮನಿಗೂ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕುರಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹನುಮನ ಒಂದು ಕುರಿಯು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಅದರ ಕೆಲಸ ತಿಮ್ಮನ ಮನೆಯವರು ಪೂರೈಸಿಬಿಟ್ಟರೆಂದು ಹನುಮನಿಗೆ ಅನುಮಾನ; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಮನಸ್ತಾಪ. ಹನುಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಯುವಂತಹ ಕುದುರೆ ಇದ್ದಿತ್ತು. ಅದು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಕೆರೆಯ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಜೊಂಡಿನ ನಡುವೆ ಸತ್ತುಹೋಯಿತು. ಹನುಮನು ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಆ ಕುದುರೆಯ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿ, ತಿಮ್ಮನ ಹೊಲದೊಳಗೆ ತಂದುಹಾಕಿ ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಗೋಣಿ ಚೀಲವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಲವಾಗಿ ಬಿಗಿದು, ನೋಡುವವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಂದುಹಾಕಿರುವರೆಂದು ತೋರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದನು. ಮರುದಿವಸ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹನುಮನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಿಮ್ಮನು ತನ್ನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಕಟ್ಟಿ ಗುದ್ದಿ ಕೊಂದುಹಾಕಿರುವ ವರ್ತಮಾನ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿತು. ಹನುಮನ ಕುರಿಗೂ ಇದಕ್ಕೂ ಜನರು ಹೇಗೋ ಗಂಟುಹಾಕಿ, ತಿಮ್ಮನು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು.

ಸರಿ, ಶಾಲು ಸಾಬಿ ತಾನೇ ತಮ್ಮ ಊರಿನ ಧರ್ಮಾವತಾರ! ಅವನನ್ನು ತಿಮ್ಮನ ಹೊಲದ ಬಳಿಗೆ ಬರಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದೆವು. ನೋಡೋಣವೆಂದು ನಮ್ಮ ಭಾವನವರೂ ಬಂದರು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಯು ಹನುಮನನ್ನೂ ತಿಮ್ಮನನ್ನೂ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಮೊದಲ ದಿವಸ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಕುದುರೆಯು ತಿಮ್ಮನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಮೇಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದನೆಂದು ಹನುಮನು ಹೇಳಿದನು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಯು

ಹೊಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬಂದ ಗುರುತು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಊಹನೆಯೇ ಮಾಡಿತು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಯು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, ಕುದುರೆಯು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಾಯಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಸತ್ತ ಮೇಲೆಯೂ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿರತೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಹನುಮನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಹನುಮನಿಗೂ ಅವನ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ “ಸತ್ತ ಕುದುರೆ ಹೊರುವವರು” ಎಂದೇ ಹೆಸರಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಭಾವನವರೇನೋ ಈಚೆಗೆ ಒಂದು ದಿವಸ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ‘ಪರವಾಯಿಲ್ಲಯ್ಯ, ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಸಾಬಿಯು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾನೆ’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಸಾಬಿಯು ಇಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಶಾಲು ಸಾಬಿಗೆ ಓದಿ ಬರಹ ಬಾರದು. ಕಠಾರಿ ಗುರ್ತಿನ ರುಜುವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. “ನಾವು ಟೀಪು ಸುಲ್ತಾನನ ವಂಶದವರು, ಶೂರರು. ಆದುದರಿಂದ ಕಠಾರಿಯೇ ನಮ್ಮ ರುಜುವಿನ ಗುರುತು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದೂಗಳಾದ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಅವನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಮಿರಾನಿಗಿಂತ ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತಗಳ ಕಥೆಗಳೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವನ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನಗಳೆಲ್ಲಾ ಭಾರತದ ಕಥೆಗಳನ್ನೇ ಉದಹರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೇಗೆ ವಿದ್ಯಾವಂತನಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಹಣವಂತನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಹೇಗೋ ವರ್ಷಕ್ಕಾಗುವಷ್ಟು ಪೈರನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಆಟವಾಡಲು ನಮ್ಮ ಊರಿನವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರೆಂದು ಹೇಳಿದನಷ್ಟೆ. ಆ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಪೇಟೆಯ ಆಟಗಾರರ ಸಂಭ್ರಮ ಕೇಳಬೇಡಿ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬಯಲಾಟವೆಂದರೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಹಳ್ಳಿಗಳ ಜನರು ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಸಾವಿರಾರು ಜನರೆದುರಿಗೆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಊರ ಆಟಗಾರರನ್ನು ಕಂಡು, ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರಿಗೂ ತಾಯಂದಿರಿಗೂ ಬಹಳ ಹೆಮ್ಮೆ. ಆ ದಿವಸ ಆಟಗಾರರಿಗೆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಮನೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಂದು ಅವರಿಗೆ ವಿರಾಮ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆಟದ ದಿವಸ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಮೊಸರು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ವಹಿಸುವವರಿಗೇ ಆ ದಿವಸ ಹಾಲು ಮೊಸರನ್ನ ಮೀಸಲಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಂಡತಿಯೂ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ತಾಯಿಯೂ “ಈ ದಿವಸ ನನ್ನ ಗಂಡ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಕುಣಿತಾನೆ;

ಇವತ್ತು ನನ್ನ ಮಗ ಚಂದ್ರಮತಿ ಆಗ್ತಾನೆ" ಎಂದೂ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮೂರ ಆಟದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಕುಣಿಯುವುದೆಂದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದಂತೆ. ಪೇಟೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೂ ತಾನು ಒಂದು ದಿವಸ ಆಟದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತೇನೆಂಬದೇ ಕನಸಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಆವತ್ತಿನ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲಾ ದನಗಳನ್ನು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ, ಅವುಗಳ ಹಾಲು ಕರೆದು, ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಿ, ಆಟದ ಚಪ್ಪರದ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಆಟದ ಬಯಲು ಅವರ ನಗುವಿನ ಗೆಲುವಿನ ಧ್ವನಿಯಿಂದಲೂ, ಕಡಗಗಳ ಶಬ್ದದಿಂದಲೂ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಅವರು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಗಿಯುತ್ತಾ, ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರು, ಕಾಚಿನಪುಡಿ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಹುದೂರ ಕೇಳುವಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ರೈತರ ಬಾಲಕರೂ ಯುವಕರೂ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವರಿಂದ ಎಲೆ ಅಡಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದೆರಡು ವಿನೋದದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ ಹುಡುಗಿಯರಿಂದ ಬೈಯಿಸಿಕೊಂಡು ನೂಕಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಕೆಲವು ಯುವತಿಯರು ಹಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಾದುದರಿಂದ, ಬಹಳ ಆರೋಗ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗಂಡಸುತನವುಳ್ಳವರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಮುನ್ನೂರು ನಾನೂರು ರೈತರ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರು ಸೇರಿದರು. ಸಾಬಿಯು ನನ್ನನ್ನು ಬೇಗ ಬರಹೇಳಿದ್ದುದರಿಂದ, ನಾನು ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಆಟದ ಬಯಲಿಗೆ ಹೋದೆನು. ಹಳ್ಳಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಆನಂದಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಗುಂಡನೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದನು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಗುಂಪು, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ಆನಂದದಿಂದ ಮನಬಂದಂತೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುಂಡನು "ಇವರ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಾಗುತ್ತೆ. ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ಆನಂದದಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ನಂತರ "ಈ ಜನರ ಆನಂದವು ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕವಾದುದು, ನನಗೂ ಇವರಂತೆ ಹಾಡಬೇಕೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಆಟವನ್ನು ನೋಡೋಣ ಬಾ" ಎಂದನು. ನಾನು "ಸಾಬಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ನೀನೇ ಹೋಗು" ಎಂದೆ. ಗುಂಡನು "ಆ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಮುಖದ

ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಹೇಗಿದೆ ನೋಡು” ಎಂದನು. ನಾನು ‘ಅಯ್ಯೋ ಮಂಕೆ’ ಎಂದುಕೊಂಡು “ಹಾಗಾದರೆ ಹೋಗಬೇಡ” ಎಂದೆ:

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಶಾಲು ಸಾಬಿ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆಂಗಸರ ಸದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಸಾಬಿಯು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಆಟಗಾರರೆಲ್ಲಾ ಚಪ್ಪರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಪರದೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನತನಗೆ ಮನಸ್ಸು ಬಂದಂತೆ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಬಳಿದುಕೊಂಡನು. ಚಂದ್ರಮತಿಯ ವೇಷಧಾರಿಯಾದ ಮಾದನು ಜೋಡಿದಾರರ ಮನೆಯಿಂದಲೇ ಒಂದು ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ಎರವಾಗಿ ತಂದನು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ಶಾಲುಸಾಬಿಯ ರುಮಾಲನ್ನೇ ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದ ತೆಗೆದು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಶೀನಪ್ಪನು “ಇದು ಸಾಬಿಯ ರುಮಾಲು” ಎಂದನು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿದವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಗಡ್ಡ ದೊರೆಯದೆ ಪೇಚಾಟವಾಯಿತು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಗೆ ಗಡ್ಡವೇನೋ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕೀಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು, ಗುಂಡನ ವಾಕಿಂಗ್ ಸ್ಟಿಕ್‌ನ್ನೂ, ಕನ್ನಡಕವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಜೋಡಿದಾರರು ಅವರ ಹೆಂಡತಿ, ನಾಣಿ, ಕಿಟ್ಟು, ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಭಟ್ಟ ಮತ್ತು ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎರಡು ಮೂರು ಬೆಂಚುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೂರಿಸಿದುದಾಯಿತು.

ಹತ್ತುವರೆ ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನ ಕಲೆತು ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೋಡಿದರೂ ಮನುಷ್ಯರ ತಲೆಗಳ ಸಮುದ್ರ. ಆಟವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಜನರಲ್ಲಿ ಗುಜುಗುಜು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಸಾಬಿಯು ರಂಗಸ್ಥಳದ ಮುಂದೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಚಾಪೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಸೂಜಿ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಜಾಗವಿಲ್ಲದಂತೆ ಅವನ ಸುತ್ತ ಜನ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಗುಂಡನು ಶೀನಪ್ಪನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ‘ನಾವೂ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸಾಬಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳೋಣ’ ಎಂದನು. ನಾನು “ಬೇಡ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ. ಜನ ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರ ತಂಟೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ಇರೋಣ” ಎಂದೆನು. ಗುಂಡನು ‘ಅವರೆಲ್ಲಾ ಆಡುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು. ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದಲೂ ಕಾವ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ತಲೆಗೆಡದ ಅವರ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಬುದ್ಧಿಯು ಆಟದ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೆ’ ಎಂದನು. ಅವನು ಹೇಳಿದುದರ ಅರ್ಥವೇನೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಸಾಬಿಯ ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆವು. ನಮ್ಮ ಎಡಗಡೆ ಹೆಂಗಸರೂ ಬಲಗಡೆ

ಗಂಡನರೂ ಆಟದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಾತ್ರಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆಟವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗದಿದ್ದು ಕಂಡು ಶಾಲು ಸಾಬಿಯು ರಂಗಸ್ಥಳದ ಕಡೆಗೆ ಧ್ವನಿಮಾಡಿ 'ಪರದೆ ಎತ್ತಿರೋ, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು' ಎಂದನು. ಅನಂತರ ಒಳಗಡೆ ಗಣವತಿಗೆ ಮಂಗಳಾರತಿಯಾದ ಗಂಟೆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಹೊರಗಡೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪರದೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದರು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ದರ್ಬಾರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ಸಾಬಿಯ ರುಮಾಲನ್ನೂ, ಗುಂಡನ ಕನ್ನಡಕವನ್ನೂ ಧರಿಸಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗುಂಡನ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಪರದೆ ಎತ್ತಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು 'ಅರರೆ ಎನ್ನಯ ಸಮಾನರಾರು?' ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಸ್ವಂತ ವೆಚ್ಚದಿಂದ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಊರು ಬ್ಯಾಂಡಿನವರು, ಅವನ ದರ್ಬಾರು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಬ್ಯಾಂಡನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಪಾತ್ರವು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಪಾತ್ರಗಾರ ಮಾದನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇದ್ದವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಪರದೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಪಾತ್ರಗಳೆಲ್ಲಾ ಪರದೆಯ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಬರುವುದು, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಹೋಗುವುದು, ಇದೇ ಪದ್ಧತಿ. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಚಂಡಾಳ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬಂದರು. ಅವರು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಎದುರಿಗೆ ನಾಟ್ಯವಾಡಿದರು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ -

'ನೋಡಿ ನೃಪ ಮೆಚ್ಚಿದನು ನಾಟ್ಯವ'

ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಾಡಿದರು. ಗುಂಡನು "ಏನೋ ಇದು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿದವನೇ 'ನೋಡಿ ನೃಪ ಮೆಚ್ಚಿದನು ನಾಟ್ಯವ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು. ನಾನು 'ಹೌದು, ಯಾವುದೋ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಕತೆಯಿಂದ ಎತ್ತಿದ ಹಾಡದು. ಅದನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇವರ ಅನೇಕ ಹಾಡುಗಳು ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ತೆಗೆದವು' ಎಂದೆ.

ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಆಟದಲ್ಲಿ ಕುಣಿತವು ಬಲು ಮುಖ್ಯ. ಈಚೆಗೆ ಯಾರೋ ನಾಗರಿಕರು 'ಕುಣಿತ ಬೇಡ, ನಾಟಕದ ಹಾಗೆ ಆಡೋಣ. ಈ ಕುಣಿತ ಅನಾಗರಿಕತೆಯ ಗುರುತು' ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸಾಬಿ ಒಂದು ದಿವಸ ಆಟಗಾರರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ "ನೀವು ಕುಣಿತ ಬಿಡಬೇಡಿ. ಕುಣಿತ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿಮ್ಮ ಆಟದ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತೆ. ಆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಂಪನಿಗಳಂತೆ, ಬಟ್ಟೆ ಒಡವೆ 'ಸೀನು' ಇವುಗಳ ಆಟ ಆಡೋಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಹಣೇಲಿ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಕುಣಿತ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ಆಗುತ್ತೆ" ಎಂದನು. ನಾವೂ 'ಕುಣಿತ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ.

ನಾವೂ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ' ಎಂದೆವು. ಅಲ್ಲಿಂದೀಚೆಗೆ ಕುಣಿತವು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ.

ಬಯಲಾಟದ ಮುಖ್ಯ ಸ್ವಾರಸ್ಯವೇ ಕುಣಿತ. ಪಾತ್ರಗಳು 'ಢೈ ತಕಧೀಂ ತಕಧಿಂ ಧಿಂಧಿಂ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕುಣಿದಾಗ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಹೃದಯಗಳೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳೂ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳು 'ನರ್ತನ' ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಗಳು ರಂಗಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹಾಸಿರುವ ಹಲಗೆ ಒಡೆದುಹೋಗುವಂತೆ, ಕಾಲು ಮುರಿದು ಹೋಗುವಂತೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಮಹಾರಾಜನೂ ಕೂಡ, ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕುಣಿಯುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ರಾಜತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಗಡ್ಡಕ್ಕೆ ನೆರೆ ಬಂದಿದ್ದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಋಷಿಯೂ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕುಣಿದನು. ಚಂದ್ರಮತಿಯು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ, ತಾನೇ -

'ಬಂಧಾಳೋ ಚಂದ್ರಾಮತಿ - ಬಂಧಾಳೋ'

ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಕುಣಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಅವಳು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯರು 'ಮಾತಾಯಿ, ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಪಡಬೇಕೋ' ಎಂದರು. ಜನರಿಗೆ ತಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಆಟವೆಂಬುದೇ ಮರೆತುಹೋಗಿತ್ತು. ಆ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪು, ಮಾತನಾಡದೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಮರೆತು, ಆಟವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನನ್ನು ಒದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬನು 'ದೊರೇನ ಒದ್ದಿಟ್ಟಲ್ಲ, ಬಡ ಜೋಗಿ' ಎಂದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು 'ಅಂತಾವನ್ನೇ ಹಂಗಾಯ್ತಂತೆ, ನಮ್ಮ ಪಾಡೇನು ಮಹಾ' ಎಂದನು. ಸಾಹೇಬನು ಹಿಂದುಗಡೆಯ ಜನದ ಗುಂಪನ್ನು ನೋಡಿ 'ರಾಮಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಹಿಂದು ಜನ ಎಷ್ಟು ಸೇರಯ್ತೆ ನೋಡಿದ್ದಾ' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು 'ಹಿಂದು ಜನ ಅಂದರೆ ನಾವೇನು ಹಿಂದುಗಳಲ್ಲವೆ' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನಾನು 'ಹಾಗಲ್ಲ, ಸಾಬಿಯು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನೂ ಹೊರತು, ಉಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದುಗಳು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದುಗಳೆಂದರೆ ಹಿಂದುಳಿದವರೆಂದು ಇವನ ಅರ್ಥ. ಇದು ಇವನ ಸ್ವಂತ ಪದ' ಎಂದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಹೇಬನು 'ಕರ್ನಾಟಕಿ ಜನ್ಮ ಈ ಆಟ ಬಾರಿ ಕುಸಿ' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು ಮತ್ತೆ 'ಕರ್ನಾಟಕಿ ಜನ್ಮ ಅಂದರೆ, ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅಂತಲೋ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನಾನು 'ಅಲ್ಲ, ಸಾಬಿಯ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ, ನಿನಗೆ ಒಂದು ನಿಘಂಟು ಬೇಕು. ಅವನ ಶಬ್ದ ಸಂಪತ್ತಿಯೇ ಬೇರೆ. 'ಕರ್ನಾಟಕಿ ಜನ'ವೆಂದರೆ ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ 'ಅವಿದ್ಯಾವಂತರೆಂದು ಅರ್ಥ' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು 'ಸರಿಹೋಯ್ತು' ಎಂದು ನಕ್ಕನು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ಮತ್ತೆ ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನಿಗಂತೂ ಅವತ್ತು ಕುಣಿದು ಕುಣಿದು ಸಾಕಾಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಬಂದವನೇ 'ಅಥಳ ವಿಥಳ, ರಸಾಥಳ, ಪದಾಥಳ ಪಾತಾಳ ಮುಂಥಾದ ಛಪ್ಪನ್ನೈವತ್ತಾರು ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ, ಅಂಗ ವಂಗ ಕಳಿಂಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರಾದಿ ಪಂಚಮಹಾಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ನನ್ನಂತಹ ದುರದೃಷ್ಟಶಾಲಿ ಇದ್ದಾನೆಯೇ?' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು ಸಾಹೇಬನನ್ನು ಕುರಿತು 'ಅತಳ ವಿತಳ ರಸಾತಳ ಪಾತಾಳಾದಿಗಳು ಲೋಕಗಳಲ್ಲವೆ? ಅವುಗಳನ್ನು ಛಪ್ಪನ್ನೈವತ್ತಾರು ದೇಶಗಳು ಎಂದು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನಲ್ಲಾ?' ಎಂದನು. ಸಾಹೇಬನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಯೋಚಿಸದೆ 'ಹಿಂದೆ ಅವು ಲೋಕಗಳಾಗಿದ್ದು; ಈಗ ಅವು ಛಪ್ಪನ್ನೈವತ್ತಾರು ದೇಶಗಳಾಗಿವೆ!' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಆಟವು ಬೆಳಗಾದರೂ ಮುಗಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಿ ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಎಳೆಬಿಸಿಲು ಸಭೆಯನ್ನೂ ರಂಗಸ್ಥಳವನ್ನೂ ಅಪ್ಪಿದ ಕೂಡಲೇ, ನಾಟಕವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಾಬಿಯು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ತಾನೇ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಿಗೆ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಲು ಬಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ವಿಷ್ಣು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಪ, ವಿಷ್ಣುವು ಹಿಂದಲ ಸಾಯಂಕಾಲದಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸರದಿಯು ಬರುವುದೇ ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು 'ತರುಣ ತುಲಸಿಯ ಮಾಲೆಯೊಪ್ಪಲು' ಎಂಬಂತೆ ಒಂದು ತುಳಸೀ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಕತ್ತಿಗೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಟವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೆಲ್ಲಾ ಏಳುವುದರಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ವಿಷ್ಣುವು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು 'ನಾನು ವಿಷ್ಣು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದ್ಗೆಗೆ ಇದ್ದೊಂಡು, ನಾನು ಆಡೋದ್ದ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು' ಎಂದನು. ಎದ್ದಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ನಗುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ವಿಷ್ಣುವು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸುತ್ತಾ -

ತರುಣ ತುಲಸಿಯ ಮಾಲೆಯೊಪ್ಪುವ

ಗರುವ ದೇವನ ಬರವ ಕಂಡನು ಬಾಗಿಲಲಿ ಜನಪಾ

ಎಂಬುದಾಗಿ ಪದೇ ಪದೇ ತುಳಸೀ ಮಾಲೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, ನಗುತ್ತಾ ನರ್ತನ ಮಾಡಿದನು. ಗುಂಡನು 'ಇವನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕುಣೀದೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಏನು ಉಳಿದು ಹೋಗಿತ್ತು' ಎಂದನು. ಸಾಹೇಬನು 'ಹಾಗಲ್ಲ ಗುಂಡಪ್ಪ, ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಕುಣಿಯೋಕೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡ್ಕೊಂಡು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡದೆ ಮಿಟಮಿಟನೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದೋನ್ನ, ಕುಣೀಬೇಡ ಅಂದ್ಬಿಟ್ಟಿ, ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟ ಉಂಟಾಗಬಹುದು. ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಕೆ ಇದು ಗೊತ್ತು, ಅದಕ್ಕೆ ಅವರೊಬ್ಬರೂ ಕದಲದೆ ಕೂತುಬಿಟ್ಟು' ಎಂದನು. ಆಟ ಮುಗಿಯಿತು. ಜನರಿಗೆ ಯಾವ ನಾಟಕದಿಂದಲೂ ಆಗದ ಸಂತೋಷ ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾದಂತೆ ತೋರಿತು. ಊರಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಯಾರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಆಟದ ಮಾತೇ ಮಾತಾಗಿತ್ತು.

ವಿಚಿತ್ರ ಪದಗಳು

- ಶಿವು

ನನ್ನ ಕಾಲೇಜ್ ಸಹಪಾಠಿ ವಸಂತ (ಉರುಘ್ ವಸಂತ ಕುಮಾರ್)ನಿಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಂಗಾತಿ ಸೂರಿಯೊಂದಿಗೆ ಓಡಾಡುವುದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ಆ ನಫ್ತಾಲ ಜೊತೆ ನಿನಗೇನೋ ಫ್ರೆಂಡ್ಷಿಪ್ಪು. ನಾಳೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಗುಡ್ ಬೈ ಹೇಳ್ವಿಡು” ಅಂತಾ ಇದ್ದ ವಸಂತ. ನನಗೋ ಕಾಲೇಜ್ ಸೇರಿದ ಹೊಸದು. ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡ, ಹೊಸ ವಾತಾವರಣ, ಹೊಸ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಹೊಸ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಗಮ. “ನಫ್ತಾಲ ಅಂದ್ರೇನೋ?” ಅಂತ ಕೇಳುಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೆ. ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪೆದ್ದ ಅಂತ ತಿಳೊಂಡುಬಿಡ್ತಾನೋ ಅಂತ. ಸಂದರ್ಭ ಉಹಿಸಿ ಆ ಪದದ ಅರ್ಥ ಕಂಡುಕೊಂಡೆ ಅಂತಿಟ್ಕೊಳ್ಳಿ. ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಹಪಾಠಿ ರಂಗ. ಬಲು ಮಾತುಗಾರ. ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗುಳ್ಳೇನರಿ. ವಸಂತ ರಂಗನನ್ನ “ಅವನೊಬ್ಬ ಮಸ್ಕವೈಟ್” ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ರಂಗನ ಬುದ್ಧಿ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದರಿಂದ ಈ ಪದದ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಗಮನ ಹರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುಳ್ಳೇನರಿ = ಮಸ್ಕವೈಟ್ ಎಂಬ ಸರಳ ಸಮೀಕರಣವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದೆ. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ರಷ್ಯಾದ ಮಾಸ್ಕೋ ಪಟ್ಟಣ ವಾಸಿಗಳನ್ನು “ಮಸ್ಕವೈಟ್ಸ್” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಅಂಶ ತಿಳಿಯಿತು. ಶೀತಲ ಸಮರದ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕೆಯ ಪ್ರಚಾರ, ವಸಂತನ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಪ್ಪ ಆಗಾಗ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಕೊಠಡಿಗೆ ಕರೆಸಿ ತಮಗೆ ತೋಚಿದ ಬುದ್ಧಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಜೀವನದ ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಕಂಡು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳು ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬಾರದು, ಬಾಳಹಾದಿಯಲ್ಲಿನ ಎಡರು ತೊಡರುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೊಂದರೆಗಳು ಬಂದಾಗ ಅವನ್ನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಇದುರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಆಶೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದು ಸಂಜೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು, “ಮಸಲ, ನನಗೆ ಈಗ ಲಕ್ಷಾ ಹೊಡೀತು ಅಂತಿಟ್ಕೋ ಆಗ ನೀನು ಏನ್ನಾಡ್ತೀರಾ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದರು. “ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನ ಕರೆಸ್ತೇವೆ” ಎಂಬ ಉತ್ತರವನ್ನು ಅವರು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದರು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. “ಮಸಲಾ” ಹಾಗೂ “ಲಕ್ಷಾ” ಎರಡೂ ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯದ ನಮಗೆ ಏನೂ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಪ್ರಕಾಶ (ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಒಂಭತ್ತು ವಯಸ್ಸು) ಭಾವನೆಗಳ ಜೋಡಣೆಯಲ್ಲಿ (ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಆಫ್ ಐಡಿಯಾಸ್) ಎತ್ತಿದ್ದ ಕೈ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ಏನೂ ಭಿಢೆ

(ಶೀನೂವಿನಿಂದ ಕಲಿತ ಪದ) ಇಲ್ಲದೆ “ಎಂ.ಟಿ.ಆರ್.ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ” ಅಂತ ತನ್ನ ಅಹವಾಲು ಮಂಡಿಸಿದ. ಲೀಲಕ್ಕ (ಹನ್ನೆರಡು)ನಿಗೆ ಬಹು ಮುಂದಾಲೋಚನೆ. “ಲಕ್ಕ ಹೊಡೆಯುಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ” ಎಂದು ಸೇರಿಸಿದಳು. ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ನಗದ, ನಗೆ ಸಾಹಿತಿ ಅಂದು ಮಂದಸ್ಥಿತರಾಗಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಹೊರಗಟ್ಟಿದರು.

ನಾನು ಕೇಳಿರುವ ವಿಚಿತ್ರ ಪದಗಳ ಪೈಕಿ, “ನಿಕಾಲಸ್” ಗೆ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನ. ನಮ್ಮಮ್ಮ ಈ ಪದವನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಕೃಷ್ಣಾಬಾಯಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಾವು ಕೊಂಡ ಹೊಸ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಗಂಡನ ಧಾರಾಳತನವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಡಿ ಹೋದ ನಂತರ, ನಮ್ಮಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಂದಿರೊಂದಿಗೆ, “ಆಕೆ ನೋಡೆ ಎಷ್ಟು ನಿಕಾಲಸ್ ಆಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾಳೆ” ಅಂದಿದ್ದರು. “ಕೇಳುವವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆಗುವ ನೋವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ” ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದಂತೆ ಈ ಪದಕ್ಕೆ. ಯಾವ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇದು ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಯಿತೋ ಆ ವೆಂಕಟಸುಬ್ಬಯ್ಯನವರೇ ಬಲ್ಲರು. ಅಥವಾ ಇದನ್ನು ನಮ್ಮಮ್ಮನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪದವಾಗಿದ್ದರೂ ನನಗೇನು ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ..

ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಂದ ನಾನು ಕಲಿತ ಇನ್ನೊಂದು ಪದವೆಂದರೆ “ವಾಮಾನಿಕೆ”. ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ಆಕಾಶವಾಣಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಬರೆದು ನನಗೆ ಅದರ ನಕಲು ತೆಗೆಯುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ Xerox ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಆ ಲೇಖನವನ್ನು ಪುನಃ ನಾನು ಕೈಬರಹದಿಂದ ನಕಲು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ಬರಹದಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಭಾಗ ಹೀಗಿತ್ತು. “ಶಾಮಣ್ಣ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಿತ್ರ ರಾಘು ಗಂಡು ನೋಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಶುಭ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಮನೆಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಮೂರು ಜನ ಹೊರಡಲು ಶಾಮಣ್ಣನಿಗೆ ಏನೋ ವಾಮಾನಿಕೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ರಾಘುವಿಗೆ...” ನಾನು ನಕಲು ತೆಗೆಯುವಾಗ, ಈ ವಾಮಾನಿಕೆ ಪದವನ್ನು ಎಲ್ಲೋ ಅಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಬಂದಿರಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಅದನ್ನು “ಅವಮಾನಕರ” ಎಂದು ಬದಲಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮಪ್ಪ ನಕಲನ್ನು ಓದುವಾಗ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತಿದ್ದಿ, ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದ ಯಾವುದಾದರೂ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಮೀರುವುದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹಿಂಜರಿದರೆ ಆ ಹಿಂಜರಿಕೆಗೆ ವಾಮಾನಿಕೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರಂತೆ.

ಮೊನ್ನೆ ಗೆಳೆಯ ಕೃಷ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ “ಅವನು ನೋಡ್ಲಿ, ಸುಮ್ಮನೆ ಯಕ್ಷಕ ಮಾಡ್ತಾನೆ” ಅಂದೆ. “ಯಕ್ಷಕ? ಹಾಗೆಂದರೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಕೃಷ್ಣ. ಈಗ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವುದು ನನ್ನ ಸರದಿ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಈ ಪದವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ ಅಂದರೆ, ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪದ ಎಂಬುದನ್ನು

ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. “ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡ ಎಂದು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದಾಗ, ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಯಕ್ಷಕ ಅನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆಂದು ನಿಮಗೆ ಅನ್ನಿಸಿ, “ಅಷ್ಟೊಂದು ಹೆಚ್ಚು ಸಿಹಿ ತಿನ್ನಬೇಡವ್ವಾ” ಅಂತ ನೀವು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿದರೆ, “ಸರಿ, ನನಗೆ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಯೇ ಬೇಡ” ಎಂದರೆ, ಅದು ಯಕ್ಷಕ ಮಾಡಿದಂತೆ. ನಾನು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಆ ಪದದ ಅರ್ಥ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಇತರ ಅನೇಕ ಗೆಳೆಯರೂ ಈ ಪದವನ್ನು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಪದಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಶೀನೂವಿನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನು “ಹಾಗಾದರೆ ಕುಷಿಪಿಷ್ಟಿ ಪದವನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಬಿಡು” ಅಂದ. ಸಣ್ಣದ್ದನ್ನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿ ರಂಪ ಎಬ್ಬಿಸುವುದು ಅಂತ ಈ ಪದದ ಅರ್ಥ. ಹಾಲಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿಲ್ಲ ಅಂತಲೋ ಸಕ್ಕರೆ ಸಾಲದು ಅಂತಲೋ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಹಾಲನ್ನೇ ಕುಡಿಯದೇ ಮುಷ್ಕರ ಹೂಡುತ್ತವೆ ನೋಡಿ, ಇದು ಕುಷಿಪಿಷ್ಟಿತನದ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ. ಕುಷಿಪಿಷ್ಟಿಯೋ ಕುಷಿಬಿಷ್ಟಿಯೋ ಎಂಬ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ನನಗೂ ಲೀಲಕೃನಿಗೂ ಮೂಡಿತು. ಆಕೆಯೇ ಸರಿಯಿರಬಹುದೆಂಬ ಗುಮಾನಿಯಿಂದ ಪಿಷ್ಟಿ ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ. ಬಳಸದಿದ್ದರೆ ಆಕೆ ಯಕ್ಷಕ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬ ನಫ್ತಾಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದೆಂಬ ವಾಮಾನಿಕೆ ನನಗೆ.

ಮೊರನಾಡ ಸುದ್ದಿ

ಕನ್ನಡಿಗರ ಕೂಟ, ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ 29-6-2003 ರಂದು ಕೃಂಗೇರಿ ಪ್ರವಚನ ಮಂದಿರ,ಕ ಆರ್.ಎ. ಪುರಂ, ಚೆನ್ನೈ ಇಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯ ಸಂಜೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಡೆಯಿತು.

ಅಪರಂಜಿಯ ಉಪ ಸಂಪಾದಕರಾದ, ಹಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತಿ ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿಯವರು ಹಾಸ್ಯ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಿದರು. ಭಾನುವಾರದ ಸಂಜೆ ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಸಮಾರಂಭದಂತೆ ಅನೇಕ ಜನರು ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಗಂಟೆಯಷ್ಟು ಕಾಲ ಅನೇಕ ಹಾಸ್ಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಜನರನ್ನು ರಂಜಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿಯವರನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೆ ಕೇಫೆ ಸ್ಮಾರಕ ಹಾಸ್ಯ ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಲೇಖನ “ಪರ್ಯಾಯ ಉಳಿತಾಯ”ಕ್ಕೆ ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸಲಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಕೂಟದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀ ಆರ್.ಎನ್.ಕೆ. ಪ್ರಸಾದ್ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬಳಗದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ನಾ. ವಿಜಯಶಂಕರ್ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದರು.

ಮರೀಚಿಕೆಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಟ

- ಶ್ಯಾಮಲ ರವಿಶಂಕರ್

ರಿಸರ್ಚ್ topic ಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತಿಳಿದದ್ದು ಏನೆಂದರೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುವ ಗಿಡ ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ನನ್ನ field ನಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಎಂದೋ ರಿಸರ್ಚ್ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಕಟು ಸತ್ಯ. ರಿಸರ್ಚ್ ಆಬ್ಸ್ಟ್ರಾಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಾಲಾಡಿ ತಿಂಗಳಾನುಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಒಂಥರ ವೈರಾಗ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. (ಡಾಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಫಿಲಾಸಫಿ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ ಎಂದರೂ ಸರಿ. ಆದರೆ ಆವಾಗ ಹಾಗನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ನನಗೆ!) ಪರಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಯಾರೂ ಮುಟ್ಟದ ಗಿಡಗಳನ್ನೇ ಆರಿಸೋಣ ಎಂದು High ಆಲ್ಟಿಟ್ಯೂಡಿನ shola ಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಬಾರದೆಂದುಕೊಂಡು ಕೆಲವು ಅಪರೂಪವಾದ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ. ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಂದ ಬಂದದ್ದು 'ನ'ಕಾರ! Specimen ಹೇಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಆಗದ ಹೋಗದ ಮಾತು ಎನ್ನುವ ಧಾಟಿ ಅವರದು. ನಾನೇ ಹೋಗಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇನೆ ಅಂದರೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ! ಅವರ ಅನುಮತಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಪಟ್ಟೆ. ಕಡೆಯದಾಗಿ ಅವರು ಖಾರವಾಗೇ ನುಡಿದರು. "ಆ ಗಿಡಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಏನೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ಒಪ್ಪೋತೀನಿ. ಆದರೆ ಸಂಗ್ರಹಣ ನೀನೆಂದುಕೊಂಡಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. It is a wild goose chase ನೀನೇನಾದರೂ ಸಂಗ್ರಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರೆ, ಅಧ್ಯಯನ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲ 'ರೆ' ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ವಿಹಾರ ಅನ್ನೋದು ಮರೀಚಿಕೆ"

"ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ, risk ತೋಗೋತೀನಿ" ಎಂದು ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದೆ, 'ನಿನ್ನ ಕರ್ಮ ಹೇಗಿದೆಯೋ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ತಪ್ಪಿಸಲು ನಾನ್ಯಾರು' ಅಂತ ಅವರಂದದ್ದು ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ!

ಆಮೇಲೆ ಹಲವಾರು ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ಆ ಗಿಡಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ, ನೋಡಲು ಹೇಗಿರುತ್ತವೆ, ಅವುಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಏನು ಎಂಬ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ. ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅವು ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಂಘ, ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿದ್ದರೆ ಅವರ ಸಹಾಯ ಕೋರುತ್ತಾ ಪತ್ರ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಿದೆ. ಕೆಲವೆಡೆಗಳಿಂದ response ಏನೋ ಬಂತು, ಮಿಕ್ಕವೆಲ್ಲಾ ಕ.ಬು. ಸೇರಿರಬೇಕು.

ಈ ಮೊದಲ ಪಂಕ್ತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಗುಡ್ಡಗಾಡಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಬಂದ ಪತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ, ಆ ಗಿಡಗಳು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ (ನಾನು ಹಣ ನೀಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ) ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಆ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಅವರ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನಾಗೇ ಹೋದರೆ ಕಾಡಿನ ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಆ ಗಿಡಗಳ ಪರಿಚಯವಿರುವ ಒಬ್ಬಾತನನ್ನು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಕಳುಹಿಸಲು ತಯಾರಿದ್ದರು. ಅದರ ಮೇರೆಗೆ ನಾನು ಹೊರಡುವ - ತಲುಪುವ ದಿನಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ತಯಾರಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆಲ್ಲೋ ಹಣದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ (ಇನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲವೆ!) ಕೊರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ನಮ್ಮವರು+ನಾನು+ಆಳು: 3 ಟಿಕೆಟ್‌ಗಳು, ಪ್ರತಿ ತಿಂಡಿ - ಊಟ ಮೂವರಿಗೂ ಹೋಟಲಿನದು, 2 ರೂಮಿನ ಬಾಡಿಗೆ ಮೇಲೆ ಆಳಿಗೆ ಭಕ್ಷಿಸು! ದೇವರೇ, ಎಂತಹ ಕರ್ಮ! ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಬಂಡೆ ಸ್ವತಃ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನಲ್ಲಾ! ಎಲ್ಲಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪನಾದ್ರೂ ಕಾಸು ಉಳಿಸೋಕಾದ್ರೆ...

ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಎಂದು ಹೊರಟ ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಕಾಡು ಮೇಡು ಸುತ್ತುವ ಸಡಗರ ಖುಷಿ! specimen collectionನ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಅದೇ ಇರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆ. ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಹಣದ ವಿಷಯ ಚರ್ಚಿಸೋಣ ಎಂದರೆ, ಇವರಿಗೆ ಅವೆಲ್ಲ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ! “ಏನು ಮಹಾ, ಅದೆಲ್ಲಾ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಟ್ಟು relax ಆಗು” ಅಂದರು. ಆದರೆ 'relax' ಮಾತ್ರ ನಾನಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಗಮನವಿಟ್ಟು ಆಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿದರೆ ಉಪಾಯ ಹೊಳೆದೇ ಹೊಳೆಯುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ! ಕಡೆಗೂ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಉದ್ದನೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಕಳುಹಿಸಿದೆ. “ಅನಿವಾರ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ನನ್ನ ಪತಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ collection ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೆಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ನೀವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಜಾಗ್ರತೆ ಹಾಗೂ ಸಹಾಯ ನೀಡಿದರೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಚಿರುಋಣಿ.”

ಇವರಿಗೆ ಇದು ಮಾತ್ರ ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಹೇಗೆ ನೋಡುವರೋ ಎಂದು ಬೇಜಾರಾದರೂ ನಾನು ಕೊಟ್ಟ instruction ನೆಲ್ಲಾ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು specimen tubes ಗೆ ನಂಬರ್‌ಗಳನ್ನು ಅಂಟಿಸಿ, ಬೇಕಾಗುವ ಸಕಲರಣೆಗಳನ್ನೂ ಹಾಗೂ ದ್ರಾವಕಗಳನ್ನೂ ಹೊತ್ತು ಹೊರಟರು. ನನ್ನ ಸಂತೋಷ ಊಹಿಸಿ! ಅಂತೂ ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಖರ್ಚನ್ನು ಉಳಿಸಿದೆನಲ್ಲಾ!

ಇವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಭರಿತ ಕೋಪ ಬಂದು “ಏನ್ರಿ, ಯಾರಂದರೆ ಅವರು ಮಾಡೋ ಕೆಲಸಾನಾ ಇದು? It is a highly technical job ಅದನ್ನ ಮರೆತು ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಲ್ಲಾ” ಎಂದು ನುಡಿದರೂ, ಸೆಲ್ವರಾಜ್ ಎಂಬ ಆಳನ್ನು ಜೊತೆಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದರಂತೆ.

ಒಂದು ವಾರ ಕಾಡು-ಮೇಡು ಸುತ್ತಿ ಒಟ್ಟಾರೆ ಹದಿಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ specimen ಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಡೂಪ್ಲಿಕೇಟ್ ಮಾಡಿ, ಒಂದು ಸೆಟ್ನ್ನು ಸರಿಯಾದ identificationಗಾಗಿ ಸೆಲ್ವರಾಜ್ ಕೈಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿ ಹೈದರಾಬಾದನ್ನು ತಲುಪಿದರು ಇವರು! ಅವರಿಗೆ ಆ ಅನುಭವ ಆನಂದ ತಂದಿತ್ತು. ನನಗೋ ಆ ದ್ರಾವಕಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ specimens ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡಿಸಿತ್ತು! ರಾತ್ರೋರಾತ್ರಿ ಎದ್ದು ಮುಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದೆ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಅವು ಕಳೆದುಹೋದಂತೆ ಕಂಡು ಕಣ್ಣೀರಿನ ಕೋಡಿ ಹರಿಸಿದೆ, ಮನೆಗೆ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಅದೇನೋ antique ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ‘ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ, PHDಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗಾಯಿತು ಇವಳಿಗೆ’ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿರಬೇಕು!

ಮತ್ತೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಪ್ರಯೋಗ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಭರದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದನೆಯ ನಂಬರಿನ ಟ್ಯೂಬ್ಗೆ ಒಂದನೆಯ ನಂಬರ್ ಕೊಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕ ಎಂಬಂತೆ ಇಟ್ಟು ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದನ್ನೂ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಬಹಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೆ.

25 ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಡೂಪ್ಲಿಕೇಟ್ ಮೆಟೀರಿಯಲ್ಸ್‌ನ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಒಂದು speciesಗೆ ಸೇರಿದವೆಂದೂ ಉತ್ತರ ನೀಡಿದ್ದರು!

ನನ್ನ ಆಯಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತೋ ಹೃದಯ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತೋ, ಅಂತೂ heart-attack ಆಗದೆ ಇದ್ದುದು ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಹೃದಯ ಹಾಗೂ ಮೆದುಳು ತಹಬಂದಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಯೋಚನೆ ಅಂದರೆ ಈ ಹಾಳು 13 ಟ್ಯೂಬುಗಳೂ ಮತ್ತೂ 13 (ಟಿಪ್ಪಣಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ) ನೋಟ್ ಬುಕ್‌ಗಳೂ ಸೇರಿಸಿ ಕಾನ್ಸ್ಟ್ರೆಟೆಡ್ ನೈಟ್ರಿಕ್ ಆಸಿಡ್ ಹಾಕಿ ಕಡ್ಡಿಗೀಚಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತಣ್ಣೀರಿನ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಈ P.H.D. ಹುಚ್ಚನ್ನು ಮರೆತು ಗಂಡ, ಮಕ್ಕಳು, ಮನೆ ಅಂತ ಬಾಳಬೇಕು ಎಂಬುದು.

ಹೇಗೋ (ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ) ಅದು ಮಾಡದೆ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದೆ. Time is the best healer ಇನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ trip for collection ಹಾಕಿದೆವು! ಈ ಸರ್ತಿ ನಾನೂ ಹೊರಟೆ (ತಲೆ ತಗಲಿತ್ತಲ್ಲಾ, ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಿರಬೇಕು!). ಮತ್ತು ಅದೇ ಅಧಿಕಾರಿ, ಅದೇ ಸೆಲ್ವರಾಜ್. ಆದರೆ ನನ್ನ ಆತಂಕ ಇಮ್ಮಡಿ! ಇನ್ನೇನು

ಹೊರಡಬೇಕು ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸೆಲ್ವರಾಜ್‌ನನ್ನು room ನಲ್ಲಿ ಕರೆದು ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಮಿಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಹೊಂಟುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ! ಒಂದಷ್ಟು ನನ್ನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿತ್ತು 'ಈ ಸರ್ತಿ 2 species ತೋರಿಸು. ಅದೂ ತೆಲುಗಿನವರೂ ಅಂತ, ಪಾಪ, ಹೈದರಾಬಾದ್‌ನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ. ಅದೇ ಕನ್ನಡದವರಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ತಿರ್ಗಾ action replay ಮಾಡ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು!'

ಈ ಕಾವೇರಿ ರಾಜಕೀಯ ಆಗಾಗ ಹುಟ್ಟಿ-ಸತ್ತು ಆಗಿದ್ದ ಕಾಲ ಅದು. ತಕ್ಷಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು! ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವಳ ಹಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡುವಾಗ ಕೈ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ.

“ಇವ್ವಳ ಸಗಾಯಂ ಪಣ್ಣದಿಕ್ಕಿ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಎಪ್ಪಡಿ ಶೊಲ್ಲುಣುಮೋ ತೆರೆಯಾದೆ ಇರಕಿ, ಸಾರ್, ಎನ್‌ಕೆ Thanks immensely” ಎಂದು ವಣಕ್ಕರಿಸಿದೆ!

ತಕ್ಷಣವೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ 1800 ಬದಲಾಯಿತು!

“ಎನ್ನಮಾ, ನೀ ತಮಿಳ್ ಪೆಣ್ ಅನ್ನಿಟು ಶೊಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲಯೇ ಮೊದಲ್ಲೇ? ನಂಬ ತಮಿಳ್ ತಂಗೈಕಿ ಅತ್ತಿನಿ ಪಣ್ಣಾದೆ ಇರಕ್ಕಮಾ, ನಾಂಗಳ್ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಉನಕ್ಕಿ ವೇಣುಮಾಂನ specimen ಅನಪುರದಿ ಎನ್ನ responsibility ಪೊಯಿಟು ವಾ” ಎಂದು ಒಂದು ಡವರಾ ಶೆಟ್‌ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಸಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು! ಆ ಸರ್ತಿ ನಾನು 9 species ಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೆ. ಆಗಾಗ ತಮ್ಮ ಟೂರುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೋದಾಗ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ನನಗಾಗಿ periodic collections ಕೊಡಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವೇ ಆಯಿತೆನ್ನಿ.

ನಾವಿದ್ದದ್ದು

- ಭಕ್ತ

ಆಗಿನ ಕಾಲದ ಪೋಟೋಗ್ರಾಫರುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಗುಲ್ವಾಡಿ ತರಹಾನೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಆ ದಿನಗಳ ತುಂಬಾ ಜನಪ್ರಿಯ ಚಿತ್ರ, ಬಾಲನಾಗಮ್ಮದಲ್ಲಿನ ಮಾಯಲ ಮಾರತಿ ಹಾಗೆ ಗುಲ್ವಾಡಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮ್ಯಾಜಿಕ್ ಇತ್ತು. ಗುಲ್ವಾಡಿಯ ಮನೆ ಇದ್ದದ್ದು ಸ್ಟೇಷನ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ. ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಟೌನಿನಿಂದ ರೈಲ್ವೆ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಮುಖ್ಯ ಹೆದ್ದಾರಿ ಇದು. ಗಾರೆ ಗೋಡೆ, ಮಂಗಳೂರು ಹೆಂಚಿನ ಸೂರಿನ ಆ ಮನೆ ರಸ್ತೆಯಿಂದ, ಯಾರ ಹಂಗೂ ಬೇಡ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರಕ್ಕೆ ನಿಂತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಲ್ವಾಡಿ ತೆಗೆದ ಮೊದಲ ಪೋಟೋಗಳೆಂದರೆ, ನಮ್ಮಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಅವರ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡದ್ದು. ಅವರಿದ್ದದ್ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು ಅನ್ನಿ ಆ ಪೋಟೋ. ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮದುವೆ ಪೋಟೋ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಗುಲ್ವಾಡಿ ತನ್ನ ಕಸುಬಿಗೆ ಇಳಿದದ್ದು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತರ ದಶಕದ ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು. ಆದರೂ, ಮೂವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ನನಗೆ ಅವನ ನೆನಪು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಅವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಲವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲೂ ಕಾರ್ಯನಿರತನಾಗಿದ್ದದ್ದು ಖಂಡಿತ.

ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹಾ, ಗುಲ್ವಾಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ, ಮೊದಲು ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋಗುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಲಿಕ್ ಮಾಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಪೋಟೋ ಸಿದ್ಧವಾಗುವ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಪೋಟೋ ತೆಗೆಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. ಅಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆಸಿದ ಪೋಟೋಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬ, ಮದುವೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಾದ್ದವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪೋಟೋ ತೆಗೆಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗಾಗಿ ಯಾರೂ ಕಾಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವನೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯೇ ಪೋಟೋ ಸ್ಟುಡಿಯೋ ಭೇಟಿಗೆ ಪ್ರಚೋದನೆ ನೀಡಲು ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಗುಲ್ವಾಡಿಯೇನು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ನಿಗದಿತ ಭೇಟಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆತ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಹಾಗೆ ನಿಗದಿಸಿದ ಪೋಟೋ ದಿನಗಳೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಮಿಕ್ಕಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬಿಡುಗಡೆ. ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದಿನವಿಡೀ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಈ ದಿನ ಬಸ್ಸು ಪ್ರಯಾಣ ನಿಷಿದ್ಧ. ನಮ್ಮಮ್ಮ ಬಹು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಇಡೀ ದಿನ ಕೆಡದಂತಹ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅಂದು ಮಗ್ನರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಆ ದಿನ ಶಾಲೆಗೆ ರಜೆ. ಈ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಪೋಟೋ ದಿನವೆಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಆದರೆ ಗುಲ್ವಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಪಡಬಹುದಾದ ಗುಣಗಳೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಆತ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿ ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಸರ್ಜನ್‌ಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸದ ಮುಹೂರ್ತಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಆತ ಎಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹಾಜರಾಗುತ್ತಿಲಿಲ್ಲ. ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದದ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ ತಲೆ ಬಾಚಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಖಕ್ಕೆ ಪೌಡರ್ ಬಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಬೆವರುತ್ತಾ ಅವನ ಬರುವಿಗೆ ನಾವು ಕಾಯುತ್ತಾ ಕೂತಿರುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಆತ ಮಹಾ ಮೌನಿ. ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ಕತ್ತಿನ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಆಮೇಲೆ ಕತ್ತಲೆಯ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕೋಣೆಯನ್ನು ಸೇರಿದ ತಕ್ಷಣ ನಾವು ಅವನ ಅಧೀನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅವನ ಹರಳೆಣ್ಣೆ ಮುಖ ಕ್ಯಾಮೆರಾ ಹಿಂದಿನ ಕಪ್ಪು ಮುಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕತ್ತಲೆ, ಸೆಖೆ. ಅವನಿಗೆ ಶಬ್ದವೆಂದರೆ ಆಗದು, ಹಾಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಫ್ಯಾನ್ ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮಿಸುಕಾಡದೇ ಬೆವರುತ್ತ ಕೂರದೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊಟ್ಟ ಕೊನೆಗೆ - ಅನೇಕ ಯುಗಗಳ ನಂತರ ಆತ ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದ ಹೊರಬಂದು, ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನಾಗಿ 'ಸರಿ'ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎತ್ತರದ ಸ್ವೂಲುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವಯಸ್ಸುಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ನಾವು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾರ್ಮೋನಿಯಮ್‌ನ ಕೀಲಿಗಳಂತೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳು ನಿರ್ಧರಿತವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಮಾತೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೆನ್ನಿ.

ಬೆವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒರೆಸಿಕೊಂಡು, ನಾವೆಲ್ಲಾ ಆ ಕಪ್ಪು ಮುಸುಕನ್ನೇ ಬಿರುಗಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಎಡಗಾಲನ್ನು ಬಲಗಾಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ಬಲಗೈ ಎಡಗೈ ಮೇಲಿಟ್ಟು ನೇರ ಜಿನ್ನಿಗರಾಗಿ ಕೂರುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆತ ಎಂತಹ

ದಕ್ಷನಾಗಿದ್ದನೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಕಿರಿಯ ತಮ್ಮ ಎಡಚನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಎಡಗೈಯನ್ನು ಬಲಗೈ ಮೇಲೆ ಇಡಲು ಬಹಳ ಔದಾರ್ಯದಿಂದ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ್ದ. ಇಷ್ಟು ಮಾಡಿ ಆತ ತನ್ನ ಮುಸುಕಿನೊಳಗೆ ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ.

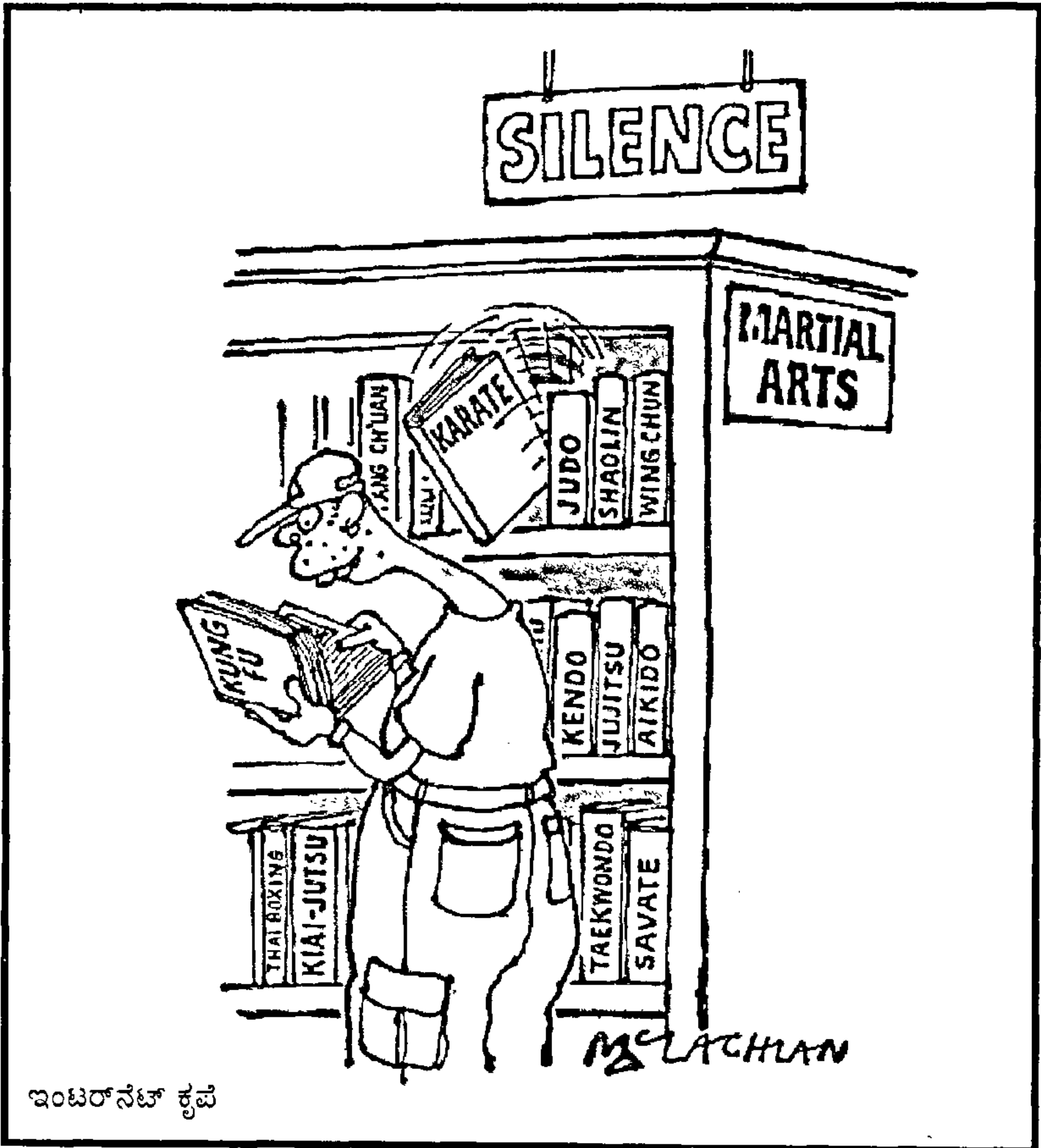
ಕಾಲ ನಿಧಾನವಾಗಿ, ತೀರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮಯ ಮಟಮಟಮಧ್ಯಾಹ್ನ. ನೇರ ಬೆನ್ನುಗಳಿಗಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಬರಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಗಳು ಗುರುಗುಟ್ಟಿದಾಗಲೂ ನಾವು ನಗುವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಂಡು ಗಂಭೀರವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಆತ ಪುನಃ ಮುಸುಕಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದಾಗ ನಾವು ಅವನನ್ನು ದೇವರೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಬಂದೂಕಿನ ಟ್ರಿಗರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಆತನ ಕೈ ಕ್ಯಾಮರಾದ ಮುಂದಿನ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದ ಮಡುಗ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ಹಿಡಿದಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಅನಂತರ ಒಮ್ಮೆಲೇ ದಿಂಗ್ಮೂಢತೆಯ ಕ್ಷಣ. ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಉಸಿರು ಹಿಡಿದಿರುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಪಟಾಕಿಯಂತಹ ಸಿಡಿತ. ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸುವ ಬೆಳಕು. ಕಣ್ಣನ್ನು ಮಿಟುಕಿಸದಿರಲು ಅಸಾಧ್ಯವೆನ್ನುವಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಆ ಒಂದು ದಿವ್ಯ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಗುಲ್ವಾಡಿ ತನ್ನ ಕೈಚಳಕದಿಂದ ಲೆನ್ಸಿನ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ತೆಗೆದು ಮರು ಕ್ಷಣವೇ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಬೆಳಕಿನ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅಲುಗಾಡಿ, ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿದ್ದು ಶತಸ್ತಿದ್ಧವೆಂದು ನಾವು ನಂಬಿದ್ದೆವು. ಗುಲ್ವಾಡಿಯಿಂದ ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶದೀಕರಣ ಪಡೆಯುವುದಂತೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಪರೇಷನ್ ಮುಗಿದ ತಕ್ಷಣ ಮಾತನಾಡದೇ ಹೊರ ನಡೆಯುವ ಸರ್ಜನ್ನಿನಂತೆ ಗುಲ್ವಾಡಿ ನಮ್ಮ, ಇನ್ನೂ ಮೂಡದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡದೇ ಮಾಯವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಪೋಟೋ ಸಿದ್ಧವಾಗುವವರೆಗೂ ನಾವು ಕಾಯದೇ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಫಲಿತಾಂಶಕ್ಕೆ ಕಾಯುವಂತೆ ನಾವು ಗುಲ್ವಾಡಿಯ ಪೋಟೋವಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ತವಕದಿಂದ ಆತಂಕದಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ವಾದಗಳು ಉದುರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಕೊನೆಗೂ ಆ ಮಹತ್ವದ ದಿನ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಊಟ ತಿಂಡಿ ಬಿಟ್ಟು ನಾವು ಪೋಟೋವಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಪೋಟೋ ತರುವುದನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಮರೆತಿರುತ್ತಾನೆಂದು ನಾವು ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದೆವು.

ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ನಮ್ಮ ನಿರಾಶೆಯ ಬಟ್ಟಲು ಉಕ್ಕಿ ಪರಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸ ರಟ್ಟಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮನೆಯ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಅಸಹನೆಯಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಎರಗಿ ಹೊರಗಿನ ಪದರವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿದಾಗ ಒಳಗಿನ ಕಪ್ಪು ಹಾಳೆಯಿಂದ ಗುಲ್ವಾಡಿಯ ಕಪ್ಪು ಮುಸುಕಿನ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕಂಪು ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಳೆಯನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬೆಳ್ಳನೆಯ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೀವಂತ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ. ಪೋಟೋ ತೆಗೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ಯಾತನೆ, ಕಾತರ ಎಲ್ಲವೂ ಆ ಬಿಂಬದ ಮಾಂತ್ರಿಕತೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ನಾವಿದ್ದ ರೀತಿಯನ್ನು ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾದಿಡುವ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ, ಗುಲ್ವಾಡಿಯ ಜಾಡೂ.

ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಕೃಪೆ

ಸಂ - ದರ್ಶನ

- ಜಯಾ ಯಾಜಿ ಶಿಕಾಲಿ

ಮಾಬ್ಲಿಗೆ ಒಂಥರಾ ಮಿಷಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಅಂದು ಅಖಿಲ ಕರ್ನಾಟಕದ ತುಂಬ ಯಾವ್ಯಾವುದೋ... ಯಾರ್ಯಾರದೋ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ನೂರಾರು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಮ್ಮ ಮಾಬ್ಲಿನ ಕೃತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ಈ ಮಿಷಿಗೆ ಕಾರಣ.

ಮಿತ್ರವೃಂದದವರ ಅಭಿನಂದನೆಗಳ ಪೋನಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತ ಆರಾಮಾಗಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಈಜಿ ಟೇರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮಾಬ್ಲಿ. ಆಗ ಬಂದ ಕಲ್ಲೇಶಿ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮಾಬ್ಲಿನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿಯೂ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಂಬಂಧಿ ಎಂತಲೂ ಮಗದೊಮ್ಮೆ ಖಾಸಾ ದೋಸ್ತನೆಂದೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಲೇಶಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲ ವರ್ಷದಿಂದ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ. ಈ ದಿನ ಸಡನ್ನಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಾಗ ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ ಧಟ್ಟನೆ ಗುರು ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ. “ನಮಸ್ಕಾರ” ಕೈ ಮುಗಿಯುತ್ತ ನಗುವನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕಿವಿಯವರೆಗೆ ಹಿಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕಲ್ಲೇಶಿ ಬಂದಾಗ ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ ತಕ್ಷಣ ಆತನ ಪರಿಚಯ ಸಿಗದೆ “ಬೆಬ್ಬೆಬ್ಬೆ” ಎಂದು ಹಲ್ಲುಕಿಸಿದ. “ನಾನು ಕಲ್ಲೇಶಿ. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಶಿಷ್ಯ. ಪ್ರೆಸ್ ರಿಪೋರ್ಟರ್ ಕಮ್ ಸಂಪಾದಕ” ತನ್ನ ಪರಿಚಯ ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಕಲ್ಲೇಶಿಯ ಇಂದಿನ ಗೆಟಪ್ ಪೂರ್ತಿ ಬದಲಾಗಿತ್ತು. ಆತನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ವೀರಪ್ಪನ್ ಮೀಸೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಕೂಡಲೆ ಪರಿಚಯ ಹತ್ತದಿರಲು ಈ ಮೀಸೆಯೇ ಕಾರಣವಾಯ್ತಲ್ಲ ಎಂದು ಪೇಚಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮಾಬ್ಲಿ “ನಮಸ್ಕಾರ, ಬಾರಪ್ಪಾ... ಗುರು ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ತುಂಬ ದಿನಗಳಾಯ್ತಲ್ಲ ನೋಡ್ಲೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲಿದ್ದೀಯಾ? ಏನ್ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ?” ಕೇಳಿದ. ಕಲ್ಲೇಶಿ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಅಷ್ಟೆ... ಒಂದಕ್ಕೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡವನೇ ಅಲ್ಲ. ಈ ಸಲ ಆತನ ಮೀಸೆ ನೋಡಿದಾಗ... ವೀರಪ್ಪನ್ ಕೆಲಸವೂ ಗೋಪಾಲನ್ ಕೆಲಸವೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬಹುದೆಂದು ಅನಿಸಿತ್ತು ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ.

“ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀನಿ ಸದ್ಯ. ಹೊಸ ಪತ್ರಿಕೆ ಹೊರಡಸ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಿಕ್ಕ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಯಿತು ಅಭಿನಂದನೆಗಳು ಸಾ...” ಎಂದ. ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ನುಡಿದು ಎದ್ದು ಕೈ ಕುಲುಕಿದ. “ನಿನ್ನ ಅಭಿನಂದನೆಗಳಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಕಣಪ್ಪಾ ಕುತ್ನೋ ಕಾಫಿ ಹೇಳ್ತಿನಿ” “ಕಾಫಿ ಗೀಫಿ ಏನೂ ಬ್ಯಾಡ ಸಾರ್. ನಮ್ಮ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ನಿಮ್ಮೊಂದು ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡೋಣ ಅಂತ ಬಂದೆ”. “ಸಂದರ್ಶನವೆ...! ನನ್ನದಾ...? ನಾನೇನು ಅಂತ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ಅಲ್ಲಪ್ಪಾ...

ಸಂದರ್ಶನ ನೀಡುಕ್ಕೆ” ಆಶ್ಚರ್ಯ ಚಕಿತನಾಗಿದ್ದ ಮಾಬ್ಬ. ಅಕ್ಷರ ಎಂದರೆ ಹರದಾರಿ ದೂರ ಇರಿದ್ದ ಕಲ್ಲೇಶಿಗೆ ಈ ಬರವಣಿಗೆ, ಪತ್ರಿಕೆಯ ರೋಗ ಹೇಗೆ ಅಂಟಿತೋ ತಿಳಿಯದು.

“ಅಲ್ಲಾ ಸಾರ್, ನಿಮ್ಮ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಅಲ್ಲ... ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೇ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮ ಬಳಗ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ ಅದೆಷ್ಟು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿರುತ್ತೆ! ನೀವು ನೋಡಿದ್ರೆ ಪ್ರಚಾರವೇ ಬೇಡ ಅಂತೀರಲ್ಲಾ!” “ಹಾಗಲ್ಲಾ ಮಾರಾಯ...” “ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ ಹೀಗೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಪೆನ್ನು ಕಾಗ್ಗೆ ಕೊಡಿ..” ಎಂದವನೇ ಕಲ್ಲೇಶಿ ತಾನೇ ಎದ್ದು ಟೀಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಮಾಬ್ಬನ ಪೈಲನ್ನು ತೆರೆದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಗದ ಪೆನ್ನು ತಂದ. ಈ ಕಲ್ಲೇಶಿ ಒಂಥರಾ ಡೇಂಜರ್ ಮನುಷ್ಯ. ಅದ್ರಲ್ಲೂ ಈ ಸಲದ ಆತನ ಆ ವೀರಪ್ಪನ್ ಮೀಸೆ... ಇನ್ನೂ ಡೇಂಜರ್ ಆಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು ಮಾಬ್ಬನಿಗೆ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲು ಧೈರ್ಯ ಬಾರದೆ “ಆಯ್ತಪ್ಪಾ, ಏನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳ್ತೀಯೋ ಕೇಳು” ಎಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗಿ. “ಈ ಪೆನ್ನು ಕಾಗದ ಹಿಡ್ಕೊಳ್ಳಿ ಸಾರ್” “ನಂಗ್ಯಾಕೋ ಇದು! ನೀ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಾ ಉತ್ತರಿಸ್ತೀನಿ. ನೀ ಬರ್ಯೋ....” “ನಂಗೇ ಬರ್ಯೋದು ಅಂದ್ರೆ ಆಗಲ್ಲ ಸರ್. ನಿಮ್ಮೇ ಗೊತ್ತಲ್ಲ. ಹೋಂ ವರ್ಕ್ ಮಾಡ್ಬೆ ಬರಿದ್ದನಲ್ಲ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ. ಇಲ್ಲಿ ನಾ ಹೇಳ್ವಾಂಗೇ ನೀವೇ ಬರ್ಬಿಡಿ...” “ಏನೋ ಇದು! ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದರ್ಶನ ನಾನೇ ಬರೆದುಕೊಡುತಾ..?” “ಛಿ, ಆಗಲ್ಲಪ್ಪ ನನ್ನ ಹತ್ರ” ಈ ಕಲ್ಲೇಶಿಯ ತಲೆಹರಟೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಂತೆ ಅನಿಸಿತು ಮಾಬ್ಬನಿಗೆ. “ನೀವು ಬರೆದ್ರೂ, ಅದು ನಾ ಬರೆದ ಹಾಗೇ ಇಲ್ಲಿ. ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನಿಮ್ಮದೇ ಇರಲಿ.” ಮೀಸೆ ಹುರಿಗಟ್ಟಿಸುತ್ತ ಕಲ್ಲೇಶಿ ಆರ್ಡರ್ ಕೊಟ್ಟಾಗ ನಾಲಿಗೆಯ ದ್ರವ ಆರಿದಂತಾಗಿ.... ಈ ಡೇಂಜರ್ ಮನುಷ್ಯ ಒಮ್ಮೆ ಹೋದರೆ ಸಾಕು. ಅನಿಸಿತು ಮಾಬ್ಬನಿಗೆ.

“ಸರಿ ಮಾರಾಯ ಹೇಳು ಅದೇನು ಅಂತ” ಪೆನ್ನು ಕಾಗದ ಎದುರಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಬ್ಬ ಬರೆಯಲು ಅಣಿಯಾದ. ಕಲ್ಲೇಶಿ ಶುರು ಮಾಡಿದ - “ಮಾಬ್ಬ ಇವರು ಉತ್ತಮ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಿತಿಗಳು. ಇವರು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯ. ಇವರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಹಿಂದೆ ಎಂದೋ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಇವರ ಬರಹ ಲೇಖನವೆಂದರೆ...” ಏನೇನೋ ಮೆಂತೆಸೊಪ್ಪು ಹೇಳಿದ - ಕಲ್ಲೇಶಿ. ನಡು ನಡುವೆ ಮಾಬ್ಬ “ಏ, ಮಾರಾಯ, ಇದೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಕುರಿತೋ... ಬೇರೆಯವರ ಕುರಿತೋ... ಬರೀತಾ ಇರೋದು?” ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗಲ್ಲ ಕಲ್ಲೇಶಿ ವಿಚಿತ್ರ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮೀಸೆ ಹುರಿಗಟ್ಟಿಸುತ್ತ “ಸುಮ್ಮೆ ನಾ ಹೇಳ್ವಾಂಗೇ ಬರೀರಿ ಸಾರ್. ನಂತ್ರ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಯಾರ ಕುರಿತು ಅಂತ. ಸ್ವರಿ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತಿತು...” ಅಂತ ಕೇಳಿ ಮತ್ತೆ ಶುರು ಹೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ - ‘ಇವರ ಬರಹಗಳು ರಾಜಕುಮಾರ್, ಅಮಿತಾಬ್ ಬಚ್ಚನ್,

ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನ, ಹೃತಿಕ್ ರೋಷನ್‌ರವರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಾಕಬಲ್ಲದು. ಅಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಇವರ ಲೇಖನಿಗಿದೆ...' 'ಏನೋ ಇದು... ಇವೆಲ್ಲಾ ಯಾವಾಗ ಸಾಹಿತಿಗಳಾಗಿದ್ದರು ಮಾರಾಯ...' ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾದ ಮಾಬ್ಲ ಬೆಚ್ಚಿ ಕೇಳಿದ.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಗೊತ್ತಾಗೊಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ಹಾಂ. ಮುಂದುವರಿಸಿ... ಇವಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟು ತಾಕತ್ತು ಇವರ ಪೆನ್ನಿಗಿದೆ...” ಮಾಬ್ಲ ಬರೆದು ಸುಸ್ತಾದ. ಈತನ ಮೀಸೆ ತನಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸರಿ, ಕಿಡ್ನಾಪ್ ಆದ್ರೂ ಮಾಡ್ಲಿ... ತಲೆನಾದ್ರೂ ಕತ್ತರಿಸಲಿ ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿ “ನನ್ನ ಹತ್ರ ಇನ್ನು ಬರೀಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಲ್ಲ...” ಎಂದು ನುಡಿದು ಪೆನ್ನು ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಟೀಪಾಯ್ ಮೇಲಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ.

ಇಷ್ಟು ಬರೆದದ್ದಕ್ಕೇ ಸುಸ್ತಾದ್ರೆ ಹೇಗೆ ಸಾರ್. ನಿಮ್ಮ ಪೆನ್ನಿಗೆ ಇರುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗಿಲ್ಲ ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಇಷ್ಟೇ ಸಾಕು ಬಿಡಿ. ಎಂದು ಬರೆದ ಕಾಗದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು “ಬರೀನಿ ಸಾರ್. ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್” ಎಂದು ಕಲ್ಲೇಶಿ ಹೊರಟಾಗ ಯಾಕೋ ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ ವೀರಪ್ಪನ್ ಅಂತೆ ಇವ್ವ ಹೊಟ್ಟೆಯೂ ದಪ್ಪಗಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣಿಸಿ... ಅಂಗಿಯೊಳಗೆ ಏನೇನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ತಂದಿದ್ದೋ... ಅನಿಸಿ ಬೆವರಿದ. ಸದ್ಯ ಯಾವ ಅನಾಹುತವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಎಂದು ನಿಡಿದಾದ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟ.

ಮರು ವಾರವೇ ಕಲ್ಲೇಶಿ ತನ್ನ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಬ್ಲನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಅಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ. ಯಾವತ್ತಿನದೋ ಕಾಲೇಜ್‌ನ ಗ್ರೂಪ್ ಪೋಟೊದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾಬ್ಲನ ಪೋಟೊವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಚಿತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಸಂದರ್ಶನವಿತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ. ಕೊನೆಯ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಓದಿ ಮಾಬ್ಲ ಕುಸಿದು ಬಿದ್ದ.

ಲೇಖನದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು “ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸದ ನಡುವೆಯೂ ತಮ್ಮ ಕುರಿತು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀಯುತ ಮಾಬ್ಲರವರಿಗೆ ಸಂಪಾದಕರ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.”

ಅವನೋ ಸಿದುಕುಶೂರ; ಅವಳು ಮೌನಗೌರಿ

ಮನೇಲಿ ಜಾಸ್ಯಾದ ವಾತಾವರಣವೇ ಇಲ್ಲರೇ

ತಟ್ಟಲಾರಂಭಿಸಬೇಕು ಮೌತಿನಾ ಒಬ್ಬಟ್ಟು

ಬೆರೆಸುತ್ತಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ಯಾದ ಹೂರಣ ಇಟ್ಟು

- ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ

ಬೆಂಗಳೂರ ಚಳಿ...

- ಡಾ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಮಾರ್ಚ್‌ಯಿಂದ ಮೇವರೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲ ತಾಪ ಹೆಚ್ಚು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕೈಕೊಡುವ ಕರೆಂಟಿನ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ತಿರುಗದೇ ಇರುವ ಫ್ಯಾನುಗಳಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಕಾಲು ಅಗಲಿಸಿ ಕೂತು ಹಾಳಾದ್ದು ಬೇಸಿಗೆ ಯಾಕಾದರೂ ಬರುತ್ತೋ? ಭಳಿನ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ತಡೆಯಬಹುದು. ಈ ಹಾಳು ಬಿಸಿಲು ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡ... ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ಪರದಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ಎಂದು ಒಂದು ದಶಕದಲ್ಲಿ ಈ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನರು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಆಫೀಸುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಹಾಯಾಗಿ ಫ್ಯಾನಿನ ಕೆಳಗೆ ತಂಪಾಗಿದ್ದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ವೃದ್ಧರು ಗೃಹಿಣಿಯರು ಕರೆಂಟು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಕರೆಂಟು ಮಂಡಳಿಗೆ ಕರೆಂಟು ಇಲಾಖೆಗೆ ಶಾಪ ಹಾಕುತ್ತಾ ದಿನ ನೂಕಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇವರು ಹೀಗೇ ಪರದಾಡುವಾಗಲೇ ಮೇ ತಿಂಗಳು ಮುಗಿದು ಜೂನ್ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೆರಡು ಸಲ ತುಂತುರು ಹನಿಗಳು ಸುರಿದು ನೆಲ ತಂಪಾದಂತಾಗಿ ಬಿಸಿಲ ಝಳ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಬಿಸಿಲ ಝಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಂತೆ ಇವತ್ತು ಮಳೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತೇ ಎಂದು ವಯಸ್ಸಾದವರು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮಾತು ನಿಜ ಮಾಡಲೋ ಎಂಬಂತೆ ತಿಂಗಳ ಎರಡನೇ ಅಥವಾ ಮೂರು ನಾಲ್ಕನೇ ವಾರದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಹೊಡೆಯಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸಂಜೆ ರಾತ್ರಿ ಹೇಗೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಮಳೆ ಹೊಡೆದು ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದು ಪ್ರಕೃತಿಮಾತೆ ಘೋಷಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಹೀಗೆ ಆರಂಭವಾದ ಮಳೆ ಜುಲೈ ಆಗಸ್ಟ್ ಮೊದಲನೆಯ ವಾರದವರೆಗೆ ಹೊಡೆದು ಊರಿನ ಕೊಚ್ಚಿ ಕೆಸರು ರಾಶಿಯೆಲ್ಲ ರಸ್ತೆಗೆ ಬಂದು ಕೊಚ್ಚಿದ ನಂತರ, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸ್ಲಂಗಳು ಕೊಂಚ ಮೈ ತೊಳೆಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳು ಬೆಂಗಳೂರು ಬೇಸಿಗೆಯ ಮಳೆಯ ನೆನಪಿಲ್ಲದೇ ಕಾಲ ನೂಕುತ್ತದೆ.

ನವಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಒಂದು ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ಮನೆಯಾಚೆ ಬಂದಾಗ ಇಡೀ ಬೆಂಗಳೂರು ಬಿಳಿಯ ಹೊದ್ದಿಗೆ ಹೊದ್ದಿರುವುದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಇಡೀ ಮಂಜಿನಿಂದ ಆವೃತ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನವಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಈ ಮೊದಲ ಮಂಜು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಭಳಿಗಾಲದ ಆಗಮನ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಭತ್ತಗಳು, ಹೋಟೆಲುಗಳು, ಅಂಗಡಿಗಳು, ಪುಟ್‌ಪಾತ್‌ಗಳು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ

ಶಾಲು ಸ್ವೆಟರುಗಳ ಮಾರಾಟಗಾರರ ಆಡುಂಬೋಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಶೇಕಡ ಎಪ್ಪತ್ತರ, ಐವತ್ತರ ದಿಸ್ಕಾಂಟುಗಳಲ್ಲಿ 'ಅಪ್ಪಟ' ಉಣ್ಣೆಯ ಶಾಲು ಸ್ವೆಟರು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನವರಿಗೆ ಭರಾವೆಯಿಂದ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನವಂಬರ್‌ನಲ್ಲೇ ಮತ್ತೆ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಮಂಜು ಬಿದ್ದಾಗ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೌಹಾರುತ್ತಾನೆ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ಶಾಲು ಸ್ವೆಟರು ಮಘರುಗಳು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈಚಾಚುತ್ತವೆ, ನಂತರ ಆತನ ಮೈ ಏರುತ್ತದೆ.

ತರಹೇವಾಗಿ ದಿಸೈನಿನ, ಬಣ್ಣಗಳ, ಗುಣಗಳ ಸ್ವೆಟರುಗಳನ್ನು ನೀವು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ನವಂಬರ್‌ನ ಕಡೆಯ ವಾರದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಯಾವುದೇ ಜನನಿಬಿಡ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಡ್ಡಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಕುತ್ತಿಗೆ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಿರುವ, ಸಡಿಲವಿರುವ, ಮೈಗೆ ಅಂಟಿರುವ, ದೊಗಲೆ ದೊಗಲೆಯ, ಗೋಣೇಚೀಲದ ಮಾದರಿ (ಇವುಗಳಿಗೆ ಬ್ಯಾಗಿ ಎಂದೂ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ) ಜಿಪ್ ಸಹಿತ, ರಹಿತ, ಅರೆ ಪೂರ್ತಿ ತೋಳಿನ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾದಿ ಸ್ವೆಟರುಗಳನ್ನು ಜನ ಏರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವರು ಕುಲಾವಿ ಸಹ ತೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಮಘರುಗಳು ಕಂಡರೂ ಕಾಣಬಹುದು! ಕೆಲವರಂತೂ ಕೈಗಳಿಗೆ ಕೈಕವಚ (ಗ್ಲೋವ್ಸ್?) ಸಹ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಯೊಬ್ಬ ಮಾಜಿ ಮಿಲಿಟರಿ ಯೋಧನಿದ್ದಾನೆ. ಈತ ತಲೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಕುಲಾವಿ ಹಾಕಿದರೆ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಿಲಿಟರಿಯವರ ಕಡು ಹಸುರಿನ ಉಣ್ಣೆ ಇಜಾರ ತೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಈತನ ಪ್ರಕಾರ ಮೈನ ಒಂದು ಭಾಗ ಬೆಚ್ಚಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕಂತೆ, ತಲೆ ಬೆಚ್ಚಗಿದ್ದರೆ ಮೈ ಬೆಚ್ಚು ನಡು ಕೆಳಭಾಗ ಬೆಚ್ಚಗಿದ್ದರೆ ಮೇಲಿನ ಭಾಗ ಬೆಚ್ಚಗಿರುತ್ತೆ!

ಕಳೆದ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಈ ವರ್ಷ ಸ್ವೆಟರ್ ದುಬಾರಿ ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಗೊಣಗುತ್ತಲೇ ಹೊಸ ಸ್ವೆಟರು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅನುಕೂಲ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸ ವಿರುವವರು ಬೆಚ್ಚಗೆ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಪೆಗ್ ಹಾಕಿದರೆ ಮಿಕ್ಕವರು ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕಾಫಿಗೆ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಡೀ ಬೆಂಗಳೂರು ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ವೆಟರ್ ಧಾರಿಗಳ ಜಾತ್ರೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸಂಜೆಯಾಯಿತೆಂದರೆ ಮೈಗೆ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಚುರುಕು ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಬೋಂಡದ ಅಂಗಡಿಗಳು ಸರಿಸುಮಾರು ಎಲ್ಲ ಪುಟ್‌ಪಾತ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಪೈಪೋಟಿ ಪಾನಿಪೂರಿ ಗಾಡಿಗಳು, ಅಂತಸ್ತು, ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯ ಮರೆತು ಜನ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಬೋಂಡಗಳನ್ನು ಪಾನಿಪೂರಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಆಹಾ ಸೋಷಿಯಲಿಸಮ್ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು ಎಂದು ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟುಗಳಿಗೆ ಅನಿಸುವುದುಂಟು!

ಡಿಸೆಂಬರ್ ಎರಡು ಮೂರನೇ ವಾರದಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಉಷ್ಣಾಂಶ 12-15 ಡಿಗ್ರಿಗಳಿಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕಕ್ಕೆದ್ದು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಿಗೆ ದೇಶಸೇವೆಗಾಗಿ ಓಡಬೇಕಿರುವವರು ಹಾಳು ಬೆಂಗಳೂರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಭಳಿಯನ್ನೂ ಬೈಯುತ್ತಲೇ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಬಸ್ಸು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸರಕಾರೀ ಕಛೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಜವಾನನ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಹಾಯಾಗಿ ಎಂಟರವರೆಗೆ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಮಲಗಬಹುದಿತ್ತು ಎಂದು ತಮ್ಮ ನಸೀಬನ್ನು ಹಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹವರ ಮನೆಯೊಡತಿಯಂತೂ ಥೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯಾಕಾದರೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೆನೋ ಎಂದು ಬೈಯುತ್ತಲೇ ಈತನಿಗೆ ಕಾಫಿ ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಕೆಲವು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಸ್ವೆಟರುಗಳನ್ನೂ ನೀಡುವುದುಂಟು. ಒಂದೇ ಬಣ್ಣದ ಒಂದೇ ಡಿಸೈನಿನ ಒಂದೇ ತರಹದ ಸ್ವೆಟರುಗಳನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಧರಿಸಿ ಮೆರೆಯುವ ತಾಣವಾಗಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಈ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳ ಪ್ರದೇಶಗಳು ತೋರಿ ಮಿಲಿಟರಿ ಆಕ್ರಮಿತ ಪ್ರದೇಶದ ನೆನಪು ತರುತ್ತದೆ.

ಈ ಭಳಿಗೆ ಮೈ ಮರಗಟ್ಟಿದ ಹಾಗೆ ಥರಥರ ನಡುಗುತ್ತಾ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬೀಡಿ ಸಿಗರೇಟಿನ ಹೊಗೆ ಊದುತ್ತಾ 'ಕಳೆದ ಬಾರಿ ಇಷ್ಟು ಚಳಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ' ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಕೇಳುವುದು ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಅವರೇಕಾಯಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಜೆ ಅದರೆ ಸಾಕು, ಸೊಗಡಿನ ಅವರೇಕಾಯಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ಅಲೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಬೆಲೆ ಅದರ ರುಚಿ ಅದರ ಪಾಕ ವಿಧಾನ ಇತ್ಯಾದಿ ಕುರಿತಂತೆ ಹಲವಾರು ಜನರು ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರೇಕಾಳಿನ ಸಾರು, ಅದರ ರೊಟ್ಟಿ, ಅದರ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು, ಅದರ ದೋಸೆ, ಅದರ ಭಾತು... ಹೀಗೆ ಸರ್ವಂ ಅವರೇಮಯ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಸರಿಸುಮಾರು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಗೆಳೆಯ ಒಮ್ಮೆ ಬೇಸರದಿಂದ ಹೇಳಿದ 'ಅವರೇಕಾಳಿನ ಕಾಫಿ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲ ಅದರದ್ದೇ. ಬೇಜಾರು ಅಂತ ಅನಿಸುಲ್ಲವೇ?...'

ಕ್ರಿಸ್‌ಮಸ್ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಉಷ್ಣಾಂಶ ಮತ್ತೂ ಇಳಿದು ಚಳಿಯ ಆರ್ಭಟ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳ ಮಾತ್ರ ಪಿಳಿ ಪಿಳಿ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಇಡೀ ದೇಹವನ್ನು ಬೆಚ್ಚಗೆ ಹುದುಗಿಸಿಕೊಂಡ ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ಚಾಂದ್ರಮಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟವನಂತೆ ತೋರುತ್ತಾನೆ. ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಹೆಂಗಸರಂತೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲು ಸ್ವೆಟರು ಕಾಲುಚೀಲ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ತಮ್ಮ ತೊಕದ ಮೈಯನ್ನು ಮತ್ತೂ ತೊಕವಾಗಿಸಿ 'ಆನೆಬಂತೊಂದಾನೆ... ಯಾವೂರಾನೆ...' ಎಂದು ತಾಳಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ

ಹಾಕುತ್ತಾ ಗುಂಪುಗಳು ಸಾಗಿ ಇವರು ಸಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡುವುದೇ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಂತೋಷ ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿಸ್ತಮಸ್ ಹಬ್ಬದ ಛೇದನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗಳಿಗೆ, ಪಾಸ್ಕೋತ್ಸವಗಳಿಗೆ ಈ ಉಣ್ಣೆ ವೇಷಧಾರಿಗಳ ಮೆರವಣಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಹೊಸ ವರ್ಷದ ಆಗಮನದ ದಿನಗಳೂ ಹೌದು. ಡಿಸೆಂಬರ್ ಕೊನೆ ದಿವಸದಂದು ಛೇದನದ ತಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡ ಪಡೆಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡವಾದ ಎಂ.ಜಿ. ರಸ್ತೆ, ಬ್ರಿಗೇಡ್ ರಸ್ತೆ, ಮುಂತಾದೆಡೆ ಸೇರಿ ಹೊಸ ವರ್ಷವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಎದುರುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಆಸ್ತಿಕರಿಗೆ, ಅಯ್ಯಪ್ಪ ಭಕ್ತರಿಗೆ, ಡಿಸೆಂಬರು ಜನವರಿ ತಿಂಗಳುಗಳು ಅತಿ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ದಿನಗಳು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಣ್ಣೀರು ಹೊಯ್ದುಕೊಂಡು ನಡುಗುತ್ತಾ ಈ ಜನ ನಾಲ್ಕು ಮೈಲು ಕೇಳುವಂತೆ ಅಯ್ಯಪ್ಪ ದೇವರ ಭಜನೆ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಸುಖ ನಿದ್ರೆಗೆ ತೊಡರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಯ್ಯಪ್ಪ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದವರ ಬಗ್ಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ಆಕ್ರೋಶವನ್ನು ಮೌನವಾಗೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಸ್ತಿಕರಿಗೆ ಡಿಸೆಂಬರ್ ಎಂದರೆ ಧನುರ್ಮಾಸದ ತಿಂಗಳು. ಇಂತಹ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಕ್ಕ ದೇವರುಗಳಿಗೂ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾದ, ಪೊಂಗಲ್ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕೇಂದೇ ಹೋಗುವವರೂ ಉಂಟು! ಇಂತಹ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರಾದ್ಧ ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಕುಲದವರು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ಮುನ್ನವೇ ಪಿತೃ ತರ್ಪಣ ಸಲ್ಲಿಸಿ ನಂತರ ಊಟ ಮಾಡುವುದುಂಟು. ಬೆಳಗಿನ ಛೇದನ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಹುಳಿ, ಸೌತೇಕಾಯಿ ಕೂಟು, ಮಜ್ಜೆಗೆ ಹುಳಿ ಅದೆಂತಹ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಕಾವು ನೀಡುತ್ತದೆ ಅಂದರೆ ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಛೇದನವೋ ಛೇದನೋ ಎಂಬ ಹಾಡು ಪ್ರತಿದಿನ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುವುದು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲೇ. ಹೆಂಡತಿಯ-ಗಂಡನ ಬಿಸಿ ಅಪ್ಪಿಗೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹಾತೊರೆದರೆ ಮದುವೆಗೆ ನೆರೆದಿರುವವರು ಮುದುರುತ್ತಾರೆ. ಜನವರಿ ಎರಡನೇ ವಾರದಲ್ಲಿ ಮಂಜಿನ ಕೊರೆತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಛೇದನ ಛೇದನ ಎಂದು ಒದ್ದಾಡಿದವರು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಚುರು ಚುರು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈ ಒಡ್ಡಿ ಹಿತವಾದ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೈಕೈಕಾಲು ಮುಖ ಒಡೆದು ಚರ್ಮ ಬಿರುಕುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರಗಳೂ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಛೇದನ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಅಭ್ಯಾಸ ಕೂಡ ಕೊಂಚ ಏರುಪೇರಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಲು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರದು, ಪೇಪರು ನಿತ್ಯ ತಡ, ಜತೆಗೆ ನವಂಬರ್ ಡಿಸೆಂಬರ್ ಅಂದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಕಡಿತದ ತಿಂಗಳುಗಳು ಈಚೆಗೆ

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸೊಳ್ಳೆಗಳೂ ಸೇರಿವೆ ಮತ್ತು 'ಕಾವೇರಿ' ವಿವಾದವೂ ಸೇರಿ ತಲೆಹರಟೆ ಮಾಡಿದರೆ ನೀರೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ! ಕಳೆದ ಬಾರಿಗಿಂತ ಈ ಬಾರಿ ಜಾಸ್ತಿ ಭಳಿ 'ಅನುಭವಿಸಿದ' ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ಜನವರಿ ಮುಗಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ರಣ ಚಳಿಯಲ್ಲೂ ಸ್ವೆಟರುಗಳನ್ನು ತೊಡದ ನನ್ನಂತಹವರು ಅವನಿಗೆ ಕಂಜುಸಾಗಳಾಗಿ ತೋರುತ್ತೇವೆ!

ಫೆಬ್ರವರಿ ಎರಡನೇ ವಾರದ ವೇಳೆಗೆ ಚಳಿ ಮಾಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ಈಗ ಮೈ ಕೊಡವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆತನಿಗೆ ತನ್ನ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿನ ಮರಗಳು ಹೂ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕೋಗಿಲೆಯ ಸದ್ದು ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಾವು ತರುವ ದಿನಗಳ ಆರಂಭ ಇದು. ಮಕ್ಕಳ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಪರೀಕ್ಷೆ ನಂತರ ಫಲಿತಾಂಶ ನಂತರ ಸೀಟಿಗೆ ಪರದಾಟ - ಇವುಗಳಿಗೆ ಹಣ ಹೊಂದಿಸುವ ಚಿಂತೆ ಈತನನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಆವರಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಶಾಲಾ ಸ್ವೆಟರು ಟೋಪಿಗಳು ಕಪಾಟು ಸೇರುತ್ತವೆ.

ಸದ್ಯ ಭಳಿ ಕಳೀತು ಎಂದು ಶಿವರಾತ್ರಿಯಾದ ಒಂದು ವಾರಕ್ಕೆ ಈತ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೂ ಒಂದು ಚಳಿಗಾಲ ನಿನ್ನ ಆಯಸ್ಸಿಗೆ ಜಮೆಯಾಯಿತು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ನಂತರದ ದಿನಗಳು ಬೇಸಿಗೆಯ ಆರಂಭದ ದಿನಗಳು, ಅದರದ್ದೇ ಬೇರೆ ಕತೆ! ತೆಳು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟ, ಮಿನಿ ಕಿಡಿಗಳ, ಸಲ್ವಾರ್ ಖಮೀಜ್ ಧರಿಸಿದ ಪ್ಯಾಂಟು ಟೀಷರ್ಟ್ ಧರಿಸಿದ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಚೆಲುವೆಯರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಅಡ್ಡಗಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕಿಲಕಿಲ ಕೋಕಿಲ ನಗೆ ಹರಡಲು ಅನುವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಕವಿಗಳು ಸಾಹಿತಿಗಳು ಕೋಗಿಲೆಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ತಮ್ಮ ಪೆನ್ನು ತೆಗೆದು ಕಾಗದ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಎಂದಿನ ಯೂನಿಫಾರ್ಮಿನೊಳಗೆ ಹುದುಗುತ್ತಾರೆ; ಕಾವೇರಿ, ಕನ್ನಡ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಚಿಗುರುತ್ತವೆ... ಮುಂದಿನ ಭಳಿಗೆ ತನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಾಯುತ್ತಾ ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ತನ್ನ ನಿತ್ಯ ಝಂಝಾಟದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾನೆ!

ತಡೆಯಲಾರದಷ್ಟು ಚಳಿ

ಯಾರ ಬಳಿ

ಹೇಳಲಿ?

ಎಂದು ಕೆಲವರು ಪದ್ಯ ಹೊಸೆಯುತ್ತಾರೆ!

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು!

★★★

ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳು

- ಮೂಲಾ

ಈಗ್ಗೆ 13 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪೆನ್ಸಿಲಿನ್ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರತೀ ತಿಂಗಳು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವ ಅದೃಷ್ಟ ನನಗೊದಗಿದೆ. ಯಾರಿಗುಂಟು ಇಂಥ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ?! ಪ್ರತೀಬಾರಿ ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಾಗಲೂ ನರ್ಸುಗಳಿಂದ ತರಹೇವಾರಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ, ಅವಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು. ನರ್ಸುಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳುವ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು: “ಹಿಂದೆ ಈ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್‌ನನ್ನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರ? ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಸಮಯದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ?” ಇತ್ಯಾದಿ.

ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನನ್ನ ಉತ್ತರ: “ನಾನು ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಬದುಕಿರುತ್ತೇನೋ ಅಷ್ಟು ದಿನ ಈ ತೊಂದರೆ ನಿಮಗೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ನಾನಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತಪ್ಪದೆ ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ವಕ್ರಿಸುತ್ತೇನೆ.” ಆಗ ಅವರಿಂದ “ಛೇ! ಪಾಪ” ಎಂಬ ಕನಿಕರದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಬೇಕಾಯಿತು. ನಾನೂ ಅವರ ಮರುಕವನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ!

“ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಪೆನ್ಸಿಲಿನ್ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ 12 ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ. ಅವನು ನೋವಿನಿಂದ ಒದ್ದಾಡುವುದು ನೋಡಿದರೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಹಾಕಿಕೊಂಡಾದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ನೋವಾಗುತ್ತದಂತೆ ಹೌದೆ? ಎಷ್ಟು ದಿನ ನೋವಿರುತ್ತದೆ?”

“ಹೌದು. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನೋವಿರುತ್ತದೆ. ಅಭ್ಯಾಸವಾದ ಮೇಲೆ ಚರ್ಮ ಜಡ್ಡುಗಟ್ಟಿಯೊ ಏನೋ ಈಗ 2 ದಿನ ಅದರ ಕಿರಿಕಿರಿ ಇರುತ್ತದಷ್ಟೆ” ಎಂದೆ. ನನ್ನಂತೆ ಭಾಗ್ಯವಂತರು ಇನ್ನೂ 4 ಜನ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನರ್ಸುಗಳು ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಲ್ಲದೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಉಚಿತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದುಬಾರಿ ಒಬ್ಬ ನರ್ಸ್ ನನ್ನನ್ನು “ನಿಮಗೆಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳು”

“ಏಕೆ ಗಂಡು (ಭೂಪತಿಗುಂಡು) ಮಗು ಬೇಡವೇ?” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ತಟ್ಟನೆ ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಉತ್ತರಿಸಲೇ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೋಲೆಗಿಟ್ ನಗುವನ್ನು ಬೀರಿದರಾಯಿತು!

ಏನೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳದೆ ಸ್ಥಿರಪ್ರಜ್ಞರಂತೆ (ನನ್ನಂತೆ!) ಇರುವ ನರ್ಸುಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದವರಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿ ಕಳುಹಿಸಿ ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ತಾವಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರ ಬಳಿ ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪುಣ್ಯ ಬೇಕು! ಪ್ರತೀಸಲವೂ ಅಂಥವರೇ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆ ನನಗೆ ಸೂಜಿ ಚುಚ್ಚುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ವಿಮಲ ಎಂಬ ನರ್ಸ್ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂತು. ಪೆನ್ಸಿಲಿನ್ ಔಷಧಿ ಪುಡಿ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ನೀರುಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಚುಚ್ಚಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಔಷಧಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ದ್ರವ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ವಿಮಲ ಚುಚ್ಚುವಾಗ ಅಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನಗೆ ಎದುರಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಪುನಃ ಚುಚ್ಚಿದಳು. ಜಪ್ತಯ್ಯ ಅಂದರೂ ಔಷಧಿ ಒಳಗೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಔಷಧಿ ನನ್ನ ಮೈಗೆ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಮುಖಕ್ಕೆ ಪ್ರೋಕ್ಷಣೆ ಆಯಿತು. 'ಮದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲವೆಂದೆ. ಭಯದಿಂದ ವಿಮಲ ಬೆವರಿದ್ದಳು. ಹಾಗೆಂದು ಅವಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಅವಮಾನವಲ್ಲವೇ? 'ಔಷಧಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿದೆ. ಏನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಅದು ಸೂಜಿ ಸರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾದದ್ದು' ಎಂದು ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂಜಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದಳು. 'ಕುಣಿಯಲಾರದವಳು ನೆಲ ಡೊಂಕು ಅಂದಂತೆ!'

ಅವಳ ಮೇಲೆ ದೂರು ಹೇಳಿದರೆ ಅವಳ ಕೆಲಸಕ್ಕೇ ಸಂಚಕಾರ. ಪಾಪ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ತಾಪತ್ರಯವಿದೆಯೋ ಏನೋ? ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ಅವಳ ಕೆಲಸ ಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಅನಂತರ ಪ್ರತೀ ತಿಂಗಳೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಇಂದು ಚುಚ್ಚಲು ವಿಮಲ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಹಾರೈಕೆಯಿಂದಲೋ ಏನೋ ಆಮೇಲೆ ಇದುವರೆಗೂ ಅವಳಿಂದ ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ

ಸುದೈವ ನನಗೊದಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ! ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವಳ ಮುಖದರ್ಶನ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಕಂಡಾಗ ನಾನು ಹಲ್ಲು ಕಿರಿಯುತ್ತೇನೆ, ಅವಳೂ ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಕೆಲವು ನರ್ಸ್‌ಗಳು ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಕೊಡುವಾಗ 'ನೋವಾಯಿತಾ?' ಎಂದು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಕೇಳಿ, ಅನಂತರ ಆ ಜಾಗವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಸಾಜು ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. (ಪೆನ್ಸಿಲಿನ್ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಕೊಟ್ಟ ನಂತರ ಮಸಾಜು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನೋವು ಸ್ವಲ್ಪ ಶಮನಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.) ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನರ್ಸ್‌ಗಳು ಚುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿ ಇಟ್ಟು ಉಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದಂದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನೋವು ಅನುಭವಿಸುವುದು ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡವರ ಕರ್ಮ! ಅವರಿಗೇನು ಅಲ್ಲವೆ?

★ ★ ★

ಒಂದು ಸಲ ತಿಂಗಳ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಗತಕಾರಿಣಿ ಕಮ್ ಹೊರರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಚೇಟಿ ಕೊಡುವವಳು ಹಾಗೂ ಒಬ್ಬಳು ನರ್ಸ್ ಮಾತಾಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮಾತು ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿ ಇತ್ತು. ಹಾಗೆ ನಾನೂ ಕೇಳುತ್ತ ನಿಂತೆ.

“ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅದೆಂತದೂ ಪೋನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರಲ್ಲ ಅಂಥದ್ದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊತ್ತಿಗೂ ಒಬ್ಬರು ಡಾಕ್ಟರ್ ಮಾತಾಡ್ತ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎಂಥ ಚೆಂದವದು?” ಅಂದಳು ನರ್ಸ್.

“ಅದೇನು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಈಗ ಅದು ಮಾಮೂಲಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಜೋಬಲ್ಲಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊಬೈಲ್ ಪೋನ್ ಎಂದು ಹೆಸರು ಸ್ವಾಗತಕಾರಿಣಿ ವಿವರ ಕೊಟ್ಟಳು.

“ಮಾಮೂಲು ಸರಿ. ಆದರೆ, ರೋಗಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಾಗಲೂ ಅದೆಂತ ಮಾತು ಅದರಲ್ಲಿ? ರೋಗಿಗಳೂ ಆ ಡಾಕ್ಟರ್‌ನ್ನು ಬೈಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ರೋಗಿಗಳಿಂದಲೂ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡರಲ್ಲ ಅವರು. ಎಂಥ ನಾಚಿಕೆಗೇಡು ಅಂತೀನಿ. ಅಂಥ ನಡತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ” ಎಂದು ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನ ಸೂಚಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋದಳು ನರ್ಸ್.

ನರ್ಸ್ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಶನಿಯಂತೆ ಅಡ್ಡ ಬಂದೆ. ಅವರ ಮಾತುಕತೆಯ ನಡುವೆ ನಾನು ಹೋಗದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ರಸವತ್ತಾದ ವಿಷಯಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದುವೋ ಏನೋ ಎಂದು ಈಗ ಇದನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಚೇಟಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜರೂರು ಇತ್ತೇ? ಅಲ್ಲ, ನಾನು ಕುತ್ಸಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇವರು ಆರಾಮವಾಗಿ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಅಸೂಯೆ ಉಂಟಾದದ್ದರಿಂದಲೋ? ಅಲ್ಲ, ಅವರ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ದುರ್ಬುದ್ಧಿ ಬಂತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ! ಅಂತೂ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರವರ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಅಷ್ಟು ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದೆ ನಾನು. ಇಂದಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಾಕಲ್ಲವೆ?

★ ★ ★

ಬೇಟೆ

- ಕಂ.ಭಂ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ

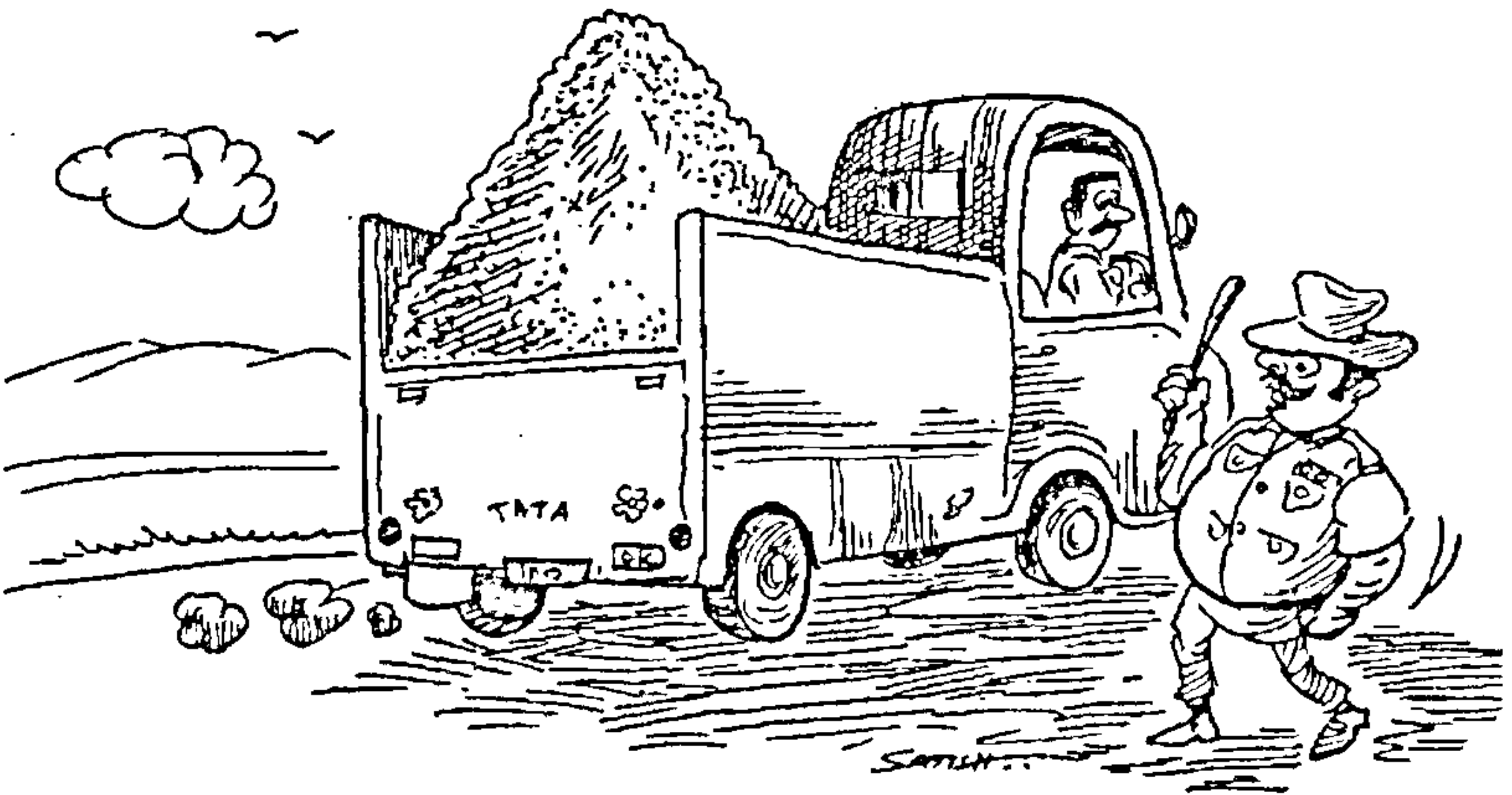
ಚುಮು ಚುಮು ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತಾ ನಗರದ ರಿಂಗ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಟ್ರಾಫಿಕ್ ಪೇದೆ ಮುನ್ನಾಮಿ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ನಿಂತಿದ್ದ. ಮಂತ್ ಎಂಡಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನು ಒಂದು ಕೇಸನ್ನೂ ಬಲೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಸ್.ಐ. ರುದ್ರಮುನಿಯವರು ಅವನಿಗೆ ಉಗಿದು ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿದ್ದರು.

ನೈಟು ಹನ್ನೆರಡರಿಂದ ಮುಂಜಾನೆ ಮೂರು ಘಂಟೆಯವರೆಗೆ ಕಾದರೂ, ಎರಡು ಕಟ್ಟು ಬೀಡಿ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಮವಾಯಿತೇ ವಿನಃ, ಒಂದು ಲಾರಿಯೂ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಹಾದು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿರಾಸೆಯ ತುಟ್ಟ ತುದಿಯನ್ನು ಅವನು ಮುಟ್ಟಿದಾಗಲೇ, ಮಂಜು ಮುಸುಕಿದ್ದ ರಿಂಗ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಲಾರಿಯೊಂದು ಹೆಡ್‌ಲೈಟಿನ ಮೂಕು ಬೆಳಕನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ಭುಸಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕೊಂಚ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.

“ಇಳಿರೋ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬದ್ಮಾಸುಗಳ” ಎಂದು ಪೊಲೀಸ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಗಿದ ಮುನ್ನಾಮಿ. ಡ್ರೈವರು, ಕ್ಲೀನರು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಕೈಕಟ್ಟಿ ಅವನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಮೇಲೆ “ವಯಸ್ಸು ಎಷ್ಟಾಗ್ತೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ನಂಗಿ ಮೂವತ್ತಾಗ್ತೆ. ಇವ ಇನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತರಾಗೇ ಅವ್ವೆ” ಎಂದು ಲಾರಿಯ ಚಾಲಕ ವೀರಭದ್ರ ಹೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನ ವಯಸ್ಸಲ್ಲೋ ನಾ ಕೇಳಿದ್ದು. ಲಾರಿ ವಯಸ್ಸು ಎಷ್ಟಾಗ್ತೆ ಅದ್ ಬೊಗ್ಗು” ಎಂದು ರೇಗಿದ ಮುನ್ನಾಮಿ.

“ಅದಿಮೂರು ತುಂಬಿ, ಅದಿನಾಲ್ಕು ನಡಿತೈತ್ತಿ” ಎಂದು ವೀರಭದ್ರ ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ. ಲಾರಿಯ ಡೇಟ್ ಆಫ್ ಬರ್ತ್ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಬೇಕು? ಅವನೇನು

ಅದರ ಬರ್ತ್‌ದೇನೆ ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆ. ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ವಾಹನಗಳನ್ನ ನಗರದೊಳಗೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಪೇಪರ್ ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕೆ ಲಾರಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದ.

“ಎಲ್ಲಿಂದ ಬತ್ತಿದ್ದಿ?” ಮುನ್ಸಾಮಿ ಅದೇ ಜೂರತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಕೇಳಿದ.

“ಐವತ್ತು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರದ್ದಾಗಿಯೇ ಕಾಗಿ ಅಳಿಯಿಂದ ಮಣ್ಣು ತುಂಬೊಂಡಿ ಬತ್ತಿದೀವಿ ಸಾರ್...” ಎಂದು ಡೈವರ್‌ರೇ ಹೇಳಿದ.

“ಐವತ್ತು ಕಿಲೋಮೀಟರಿಂದಾನೂ ನೀವು ಒಗೆ ಬುಟ್ಟೊಂಡು ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡ್ಕಂಡೇ ಬಂದೀರಿ ಅಂತಾತು...” ಎಂದು ಪೇದೆ ಮುನ್ಸಾಮಿ ಹೇಳಿದಾಗ ವೀರಭದ್ರ ಹೌಹಾರಿದ.

“ಇಲ್ಲಿ ಸಾರ್ ಈ ಗಾಡಿ ಒಗೆನೇ ಬುಟ್ಟೋದಿಲ್ಲ. ಇದು ಡೀಸೆಲ್ ಗಾಡಿ ಬುದ್ದಿ” ಎಂದು ವೀರಭದ್ರ ಮತ್ತೊಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ. ಮುನ್ಸಾಮಿಗೆ ಈಗ ಯೋಚನೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಗಾಡಿ ಹೊಗೆ ಕಾರುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ಅವನಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಡೀಸೆಲ್ ಗಾಡಿ ಹೊಗೆ ಕಾರುತ್ತದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಅನ್ನುವುದು ಅವನಿಗೆ ನಿಖರವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇಯಿದ್ದುದರಿಂದ ವೀರಭದ್ರವಿನ ಮಾತನ್ನು ಅವನು ನಂಬಿದ.

ಲಾರಿಗೆ ಸುಣ್ಣ ಬಣ್ಣ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬ್ರ್ಯಾಂಡ್ ನ್ಯೂ ಗಾಡಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಗೆ ಕಾರಿಲ್ಲದೆಯಿರೋದ್ರಿಂದ ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯದ ನೆಪ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಕೇಸು ಬುಕ್ ಮಾಡೋ ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಕಾನೂನು ಭಂಗಕ್ಕೆ ಈ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯೋದೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದೆ ಮುನ್ಸಾಮಿ ಚಿಂತಿತನಾದ.

“ಸಬ್ಬ ಮಾಲಿನ್ಯ ಅಂತೂ ಆಗೈತಿ ಐವತ್ತು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರದ್ದಾಗಿಯೇ ಆರನ್ ಒಡ್ಡು ಒಡ್ಡು ಸಬ್ಬ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡೇ ಇರ್ತೀರಿ. ಟೇಸನ್ನ ನಡೀರಿ. ಆಮ್ಯಾಕೆ ಎಂಗೆ ಕೇಸು ಆಕ್ಬೇಕೂಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡೋವ” ಎಂದು ಮುನ್ಸಾಮಿ ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದ ಅವನಿಗೆ, ಈ ಲಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದಾದರೂ ಕೇಸು ಹಾಕಿ, ಮನ್‌ಥಿ ಕೋಟಾನ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಪೂರೈಸೋಣ ಅಂಬೋ ಬಯಕೆ.

“ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಸಬ್ಬ ಮಾಲಿನ್ಯ ಎಂಗಾಯ್ತದೆ ಸಾರ್. ಗಾಡೀಗೆ ಆರನ್ನೇ ಮಡಗಿಲ್ವಲ್ಲಾ ಸಾರ್ ನಾವು....” ಎಂದು ವೀರಭದ್ರ ಹೇಳಿದಾಗ ಮುನ್ಸಾಮಿಯ ಮುಖ ಬಾಡಿತು. “ಹಳೇ ಗಾಡಿಯಾದ್ರೂ, ಹೊಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹಾರನ್ ಹೊಡ್ಡು, ಗಡ ಗಡ ಶಬ್ದ ಮಾಡಿ ಶಬ್ದ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಗಾಡಿಗೆ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷವಾದರೇನು, ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷವಾದರೇನು. ಇಂಥಹ ಲಾರಿಗಳ್ಲ ನಗರದೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ತಪ್ಪೇನು?” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಮುನ್ಸಾಮಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಾಗ, ವೀರಭದ್ರ ಲಾರಿಯನ್ನು ಡೈವ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ.

★ ★ ★

ಸಾಮ್ಯವಾದ ಅಂದ್ರೆ ಇದೇ ಅಲ್ಲೇ...

- ವೈ.ಎನ್. ಗುಂಡೂರಾವ್

ಕಚೇರಿಯನ್ನು ಊರ ಹೊರಗಿನ ವಲಯದಲ್ಲಿರುವ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಗೊಣಗಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆದರೂ ಮೇಲಿನಿಂದ ಬಂದ ಹುಕುಂ ಎಂದ ಮೇಲೆ ಬರೇ ಗೊಣಗಾಟವೇ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸ ಕಚೇರಿ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯಾರಾದರೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕ್ಲಾಂಪಿಕೇಶನ್‌ಗೆ ಬಂದರೆ ಸಾಕು “ಅಲ್ಲೇ, ನಾವೇನು ಪೈಲ್ಸ್‌ನ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಬೇಡ್ವಾ? ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಂದು ಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವಾಗ ಯಾವ ಕಡತ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯವರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉದುರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅರ್ಥಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಡೆಂದು ಏಕೆ ಗೊಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದರೆ ಕಚೇರಿಯ ಸುತ್ತ ಕಾಡಿನಂತೆ ಬೆಳೆದ ಮಾವು, ತೆಂಗು, ಹಲಸು, ಸಪೋಟ ಮರಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗಿದ್ದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅದೂ ಹಚ್ಚ ಹಸುರಿನ ನಡುವೆ, ಫಲಭರಿತ ಮರಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದಾಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಉಲ್ಲಾಸಭರಿತ ಜೀವನ, ಸಂಜೆಯಾಗುವುದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡದೊಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರೂ ಫ್ಯಾನಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಸುತ್ತಲಿನ ನೆರಳಿನಿಂದ ತಂಪಾದ ಹವೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಲವಲವಿಕೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದಂತೆ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇದ್ದುಬಿಡೋಣವೆನ್ನಿಸಿ ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿದ್ದವು. ಒಂದು ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಚೇರಿ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟರೆ ಸಾಕು ಸುಡುಬಿಸಿಲು. ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವುದು ವಾಸಿ ಎನಿಸಿದರೆ ಫಲಭರಿತ ಮರಗಳಿಂದ ಪರಮೇಶಿ ಹಣ್ಣುದುರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ, ಉಚಿತವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಫಲಾಹಾರ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಈ ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ

ಒಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡತೊಡಗಿತು. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಕೆಲವರ ಆರೋಗ್ಯವೂ ಸುಧಾರಿಸಿತೆಂದರೂ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲ ಎನಿಸಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಚೇರಿಯ ವಿಭಾಗಗಳು ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಡದೊಳಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಂಡಾಗ ಬೆಳೆದಿದ್ದ, ಫಲಕೊಡುವ ವೃಕ್ಷಗಳಿಗೂ ಕೊಡಲಿಯ ಕಾವು ತಲುಪಿದ್ದು ಅನಿವಾರ್ಯವೆನಿಸಿತು.

ಆದರೆ ಕಡೆಗೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಹಲಸಿನ ಮರವೊಂದೇ. ಹಣ್ಣಿನ ಕಾಲ ಶುರುವಾದರೆ ಸಾಕು ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗದವರ ಕಣ್ಣು ಈ ಹಲಸಿನ ಮರದ ಮೇಲೇ ಬೀಳತೊಡಗಿತು.

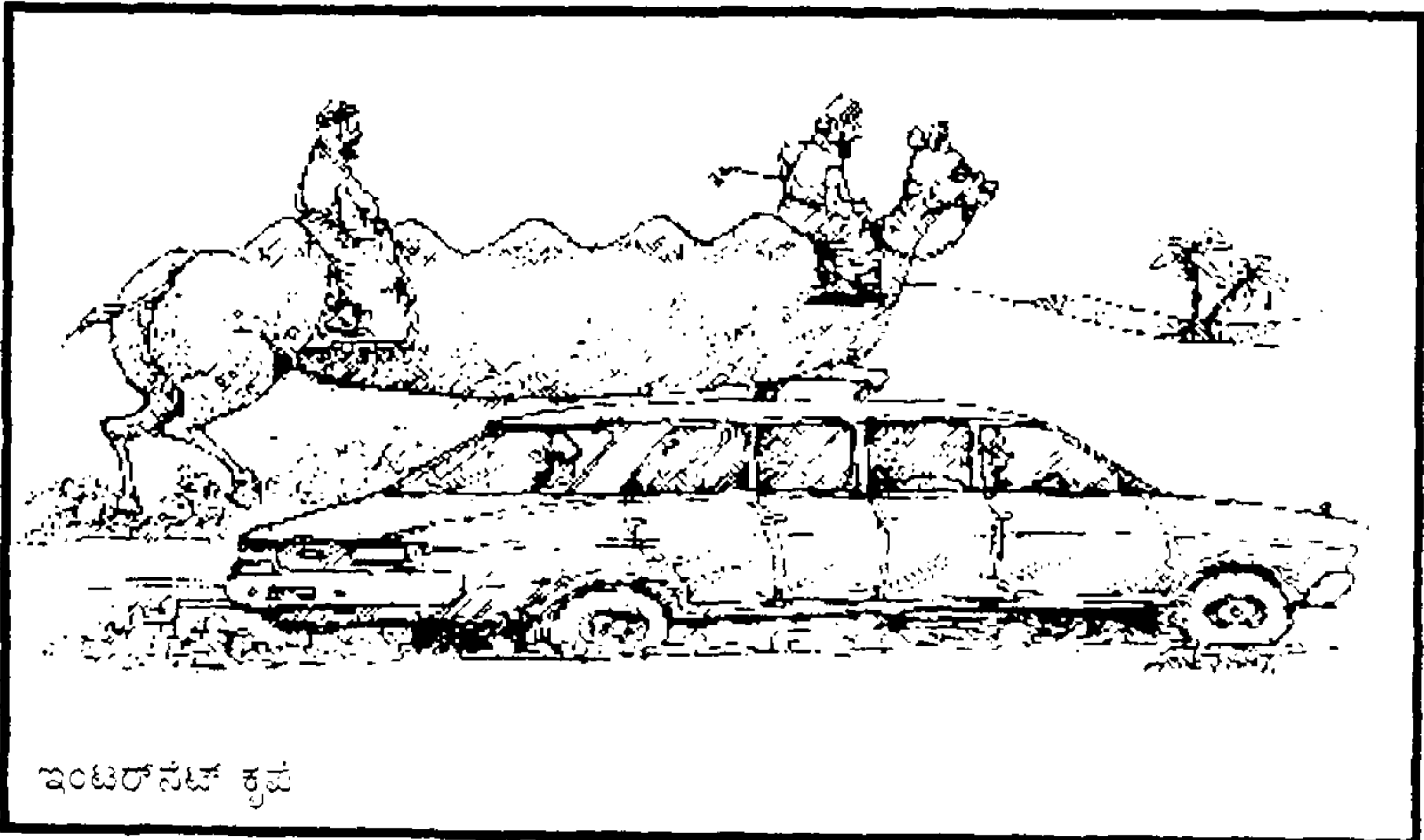
ಕಚೇರಿಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಹಲಸಿನ ಮರದ ಮೇಲೆ ಮೊದಲು ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಂಡ ನಾವುಗಳು ಹಕ್ಕು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಹೆಣಗಿದರೆ, ಇತರೇ ವಿಭಾಗದವರೂ ತಮಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸತೊಡಗಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಈ ಜಗಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಯಾವುದೋ ವಿಭಾಗದವರು ಸಂಜೆವೇಳೆ ಕದ್ದು, ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಇಳಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಕಾಯನ್ನು ಇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಡದೊಳಗೆ ಇಟ್ಟರೆ ಹಣ್ಣಾದ ಮೇಲೆ ವಾಸನೆ ಬರದೇ? ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು, ಹೆಣವನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡಲಾದೀತೇ? ಎಂದಿದ್ದರೂ ವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯಲೇಬೇಕು! ಸರಿ ಯಾವನು ಕಿತ್ತಿದ್ದು, ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಿತ್ತು? ಎಂದು ಜಗಳ ಶುರುವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲು ಬೆಳೆಸಿದ್ದು ಎಂದು ನಾವು ವಾದ ಮಂಡಿಸಿದರೆ, ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮ ವಿಭಾಗದ ಸಮೀಪವಿರುವುದು ನಮಗೆ ಸೇರಿದ್ದು, ಹಣ್ಣು ಬಿಡಿಸಿದ ನಂತರ ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ತೊಳೆ ಕೊಡ್ತೇವೆ ಎಂದು ಪಕ್ಕದ ವಿಭಾಗದವರು. ಹೀಗೆ ದಿನವೂ ಜಗಳ, ಊಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಾದ-ಪ್ರತಿವಾದಗಳು ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣಿನ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಕೆಲವರು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಯಾವ ಹಣ್ಣನ್ನು ಇಂದು ಇಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕತೊಡಗಿದರೆ ಪಾಪ ಹಲಸಿನ ಮರ ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಕ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಬೆಳೆದ ಜಗಳ ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಹಚ್ಚಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಹೋಗಿ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ತಲುಪಿ ನ್ಯಾಯ ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಕಟ್ಟಿ ಹತ್ತತೊಡಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಭಾಗದ ಪರಮೇಶಿಯೇ ಮುಂದಾಗಿ ಒಂದು ಒಂದು ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದ ಡಬ್ಬ ಒಂದು ಬ್ರಷ್ಟು ಕೊಂಡು ತಂದ. ಅಂದು ಊಟವಾದ ನಂತರ

ಎಲ್ಲರೂ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸರಸರ ಮರವೇರಿದ ಪರಮೇಶಿ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನೇ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆಂಬ ಸಂಶಯದಿಂದ ಕೆಳಗಡೆ ಭಾರಿ ಕೋಲಾಹಲವೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಮರಹತ್ತಲಾಗದೆ ಕೈಕೈ ಹಿಸುಕಿಕೊಂಡು, ಮರ ಹತ್ತುವವರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಕರೆತರಲು ಓಡಿದರು - ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡುನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮರವೇರಿ ಕುಳಿತ ಪರಮೇಶಿ ಒಂದೊಂದು ಹಣ್ಣಿನ ಮೇಲೂ ಒಂದೊಂದು ಸಂಖ್ಯೆ ಬರೆದ. ಇಳಿದು ಒಂದನೇ ಚೀಟಿ ತೆಗೆದು “ಒಂದನೆಯ ನಂಬ್ರ... ಈ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ, 2ನೇ ನಂಬ್ರ... ಈ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ, ಮೂರನೆಯದು... ಈ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ದೂ ಓದಿ, ಅವರವರು ಹಣ್ಣಾದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇಳಿಸ್ಕಳ್ಳಾದು, ಯಾರಾದ್ರೂ ಅವರಗೆ ಸೇರ್ದೆ ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ್ರೆ ಕೈ ಕತ್ತರಿಸಿಬಿಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ತಾಕೀತು ಮಾಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಇದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಾಮ್ಯವಾದವೇ! ಸರಿ ಎನಿಸಿತು.

ಈಗ ಜಗಳ ಬಗೆ ಹರಿದಿದೆ. ಅವರವರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದನ್ನು ಅವರವರೇ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಇತರರಿಗೂ ಹಂಚಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ... ಜಗಳ ಕದನವಿಲ್ಲದೆ ಸಮಪಾಲು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಪುಢಾರಿಗಳು “ಸಾಮ್ಯವಾದ, ಸಮಾಜವಾದವೆಂದರೆ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ತಿಂದ ರೀತಿ ಇರ್ಬೇಕು” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಪಲುಕುವುದನ್ನು ಇಂದು ನೀವು ಕೇಳಬಹುದು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗೆ - ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ

1. ಜೂನ್. 2003ರ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ರಾಮಚಂದ್ರ ಕಳಿಸಿದ ಕಥೆ" ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಡಿ ಶಿವು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಓದುಗರನ್ನು ಚರ್ಚೆಗೆ ಎಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಈ ಕುರಿತ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಇಂತಿದೆ.
2. ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಕಥೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಹೂರಣ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇದೊಂದು ಘಟನೆ. ಶಿವು ಅವರ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾದ ಸಾತ್ವಿಕ ಕ್ರೋಧಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನೊದಗಿಸಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಸ್ವಾಭಿಮಾನವುಳ್ಳ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿವು ಅವರಂತೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವುದು ಸಹಜ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. "Blood is thicker than water" ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಮೇಲಿನ ಘಟನೆ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ.
3. 21ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆದಾವು ಎಂಬುದು ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಸತ್ಯ. "ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿ! ನಾವಿರೋದೇ ಹೀಗೆ" - ಎಂಬಂತೆ ನಿರ್ದೋಷ, ನಿರಭಿಮಾನಿಗಳು ಕಥೆ(?) ಯಲ್ಲಿನ ಕಪ್ಪು ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ವರ್ತಿಸಬಹುದು. ಅಂತಹವರ ವರ್ತನೆ ಖಂಡನೀಯ.
4. ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದಲ್ಲಿ ರೈಲಿನ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಪಯಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಗಾಂಧೀಜಿ ಅವರಿಗಾದ ವರ್ಣಭೇದ ನೀತಿಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಈ ಘಟನೆ ನೆನಪಿಸುತ್ತದೆ. ಗಾಂಧೀಜಿ ಅವರಂತೆ ಕಥೆ(?) ಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕಪ್ಪು ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಆಸನದಿಂದ ಏಳದೇ ಉಗ್ರ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಆಗ ಆತ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ "ಮಹಾತ್ಮ"ನಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕರಿಯನ ಈ ವರ್ತನೆ ಬೌದ್ಧಿಕ ದೌರ್ಬಲ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿದೆ.
5. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸುವ ಮುನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಲಹೆ ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾದಲ್ಲಿ ಅದು ವಿವೇಕ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಶಿವು ಅವರದ್ದು "over reaction" ಅಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ spontaneous & judicious expression.

- ವೈ. ನಾರಾಯಣ ಶರ್ಮ

Down Hole Hammers & Button Bits

Reg. No.: CPMG/KA/BGW-544/2003-05

Mallige Medical Centre

31/32, Crescent Road, Bangalore 560 001.

Phone: 2203333

Mahabodhi Mallige Hospital

T. Mariappa Road, Siddapura,
Jayanagar, Bangalore 560 011.

Phone: 6565678

Fax: 91-80-2265298 E-mail: info@mallige.com

Web: <http://www.mallige.com>